Τεύχος
#18

11 Νοεμβρίου 2012

BABUSHKA

ΣΕΙΡΑ ΜΑΣ ΤΩΡΑ...

ΤΑ ΤΟΣΑ ΨΕΜΑΤΑ - Η ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΔΟΣΗ... -
ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΟ ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ :
ΕΡΓΑΣΙΑ, ΚΑΤΑΝΑΛΟΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΠΤΩΧΟΙ - ΠΟΤΕ ΚΑΙ
ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΞΑΣΤΕΡΙΑ.

ΑΡΧΙΖΟΥΜΕ...

ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

18-11

BABUSHKA.GR

Αγγελιοφόρος
news
ΤΟ ΒΗΜΑ
Νικόλ Κίντμαν
FIDEL CASTRO
ΕΝΘΥΜΙΟΝ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑΣ 11-11-2011
ΓΙΝΕ ΠΙΛΟΤΟΣ
50.000 €
Βαρύ κλίμα για Παπουτσή στο ΠΑΣΟΚ
ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟ
για τις παραφωνίες

Τσι τάτα...

Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων, που δικαιούνται και υποχρεούνται να αντιστέκονται με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με τη βία.»
άρθρο 120 παρ. 4 του συντάγματος

- «πετσόκομμα» φοροαπαλλαγών των λαϊκών στρωμάτων (αφορολόγητο παιδιών, έκπτωση φόρου για ενοίκια, τόκους δανείων, φροντιστήρια κτλ)
- φόροι στην ακίνητη περιουσία

- αλλαγή φορολογικής κλίμακας (π.χ κατάργηση αφορολόγητου, μείωση κλιμακίων) ώστε να επιβαρυνθούν τα φτωχά και μεσαία στρώματα

- Μείωση των επιστροφών φόρου στους αγρότες λόγω της μείωση των συντελεστών από το 11% στο 6% (152 εκατ. ευρώ).

-Μείωση της επιδότησης του ειδικού φόρου κατανάλωσης ντίζελ στους αγρότες (130 εκατ. ευρώ).

-Φορολόγηση των υπαρχόντων τυχερών παιγνίων του ΟΠΑΠ - 30% επί του κύκλου εργασιών (218 εκατ. ευρώ).
- Φορολόγηση των υπαρχόντων τυχερών παιγνίων του ΟΠΑΠ - 10% επί των κερδών των παικτών (171 εκατ. ευρώ).
-Τέλος καπνιζόντων για χώρους διασκέδασης και εστίασης (36 εκατ. ευρώ).

- Εκτινάσσονται οι φόροι σε πετρέλαιο θέρμανσης, αγροτικό πετρέλαιο, υγραέριο κίνησης και τσιγάρα.
- Εξίσωση φόρων στα πετρέλαια θέρμανσης και κίνησης

- Αυξάνεται κατακόρυφα ο συντελεστής ΕΦΚ, του πετρελαίου εσωτερικής καύσης (DIESEL) κινητήρων που χρησιμοποιείται αποκλειστικά στη γεωργία από 21 ευρώ ανά χιλιόλιτρο σε 66 ευρώ ανά χιλιόλιτρο.

- Αυξάνεται στα 330 ευρώ τα 1.000 χιλιόγραμμα ο φόρος στο υγραέριο κίνησης.

- Αυξάνεται η φορολογία στα τσιγάρα. Καθορίζονται οι συντελεστές φορολόγησης των τσιγάρων και προβλέπεται πάγιος φόρος ίσος με 80 ευρώ ανά φορολογική μονάδα (1.000 τεμάχια) τσιγάρων και αναλογικός φόρος ο οποίος ορίζεται στο 20% επί της λιανικής τιμής πώλησης των τσιγάρων.

-Επίσης ορίζεται ότι το ελάχιστο ποσό του ειδικού φόρου κατανάλωσης ανέρχεται στα 115 ευρώ ανά φορολογική μονάδα. Αυξάνει και ο φόρος στα στριφτά.

-Διαλύεται ο δημόσιος φορολογικός μηχανισμός/Καταργούνται πάρα πολλές εφορίες, γεγονός που αποτελεί τόσο πλήγμα για τις τοπικές κοινωνίες, όσο και σημαντικό βήμα προς την πλήρη ιδιωτικοποίηση των φορολογικών αντικειμένων

-Αλλαγή-κοροϊδία στη φορολόγηση πλοίων βάσει χωρητικότητας (μόνο 80 εκατ. ευρώ).

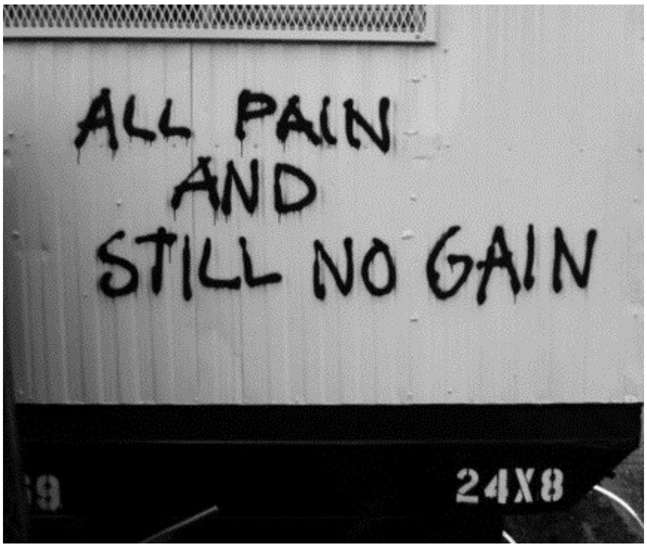
ΤΑ ΤΟΣΑ ΨΕΜΑΤΑ

Γράφει ο Spatournos

Ακούγοντας και βλέποντας όλους αυτούς που μιλούν για σωτηρία, ανάπτυξη, εξάλειψη της φτώχειας, ευαισθησία, μου έρχεται να κάνω εμετό.

Νιώθω ότι δεν αντέχω να ακούω τα ψέματά τους. Ψέματα που τα τελευταία δύο χρόνια επαναλαμβάνονται συνεχώς. Πραγματικά ρίξε μια ματιά στην ιστορία από όσα έχουν αρχίσει ήδη να εφαρμόζονται. και ναι μιλάω για τις περίφημες «διαρθρωτικές αλλαγές», αυτές που τώρα επικαλείται ο επικίνδυνος βουλευτής της ΝΔ, Άδωνης Γεωργιάδης. Οι διάσημες αυτές αλλαγές λοιπόν σε συνδυασμό με το εκβιαστικό πακέτο μέτρων εφαρμόζονται εδώ και μισό αιώνα με καταστρεπτικά αποτελέσματα για τις χώρες που τα έχουν εφαρμόσει. Κι όμως οι πολιτικοί που βρίσκονται μέσα στη βουλή προσπαθούν να μας πείσουν ότι παίρνουν πρωτότυπα μέτρα, αναγκαία και με απόλυτη γενναιότητα. Η κατάληξη βέβαια όλων αυτών των μέτρων είναι γνωστή.

Ρωτήστε τις 110 χώρες που ακολούθησαν αυτό το δρόμο της λιτότητας με αποτέλεσμα να καταστρέψουν την οικονομία τους και τη ζωή των πολιτών τους.

Ξέρετε , μας προσβάλλετε που μας μιλάτε σαν υπερασπιστές της ζωής μας. Μας προσβάλετε που λέτε ότι πονάτε, μας προσβάλλετε που μας σώζετε με γενναιότητα. Ξέρετε κύριοι., τίποτα από όλα αυτά δεν είναι αλήθεια. ότι κάνετε, το κάνετε για τα αφεντικά σας, για τους εαυτούς σας και για τις τράπεζες τις οποίες υπηρετείτε.

Κουράστηκα να σας ακούω να καυχιέστε για τα κατορθώματά σας. Κουράστηκα να σας ακούω να βρίζετε τον Μαρξ και τον Λένιν. Να βρίζετε εσείς που δεν ανοίξατε ποτέ ένα βιβλίο τους να διαβάσετε, αντιθέτως όμως ξέρετε απ' έξω τον Smith.

Αυτό που ζούμε είναι ο καπιταλισμός (και ξίνισε τα μούτρα σου όσο θες διαβάζοντάς το).

Σήμερα δε σκέφτεται κανείς κάποιον τρόπο για να βγει η χώρα από την κρίση, αλλά το μόνο που ξέρουν να κάνουν είναι να ακολουθούν αποτυχημένες μεθόδους που προσπαθούν με χίλια ζόρια να τις παρουσιάσουν ως καινούριες.

Κάνε μου τη χάρη, σε παρακαλώ. και σταμάτα να τους ακούς. Βρες την αλήθεια σου στην ιστορία και φτιάξε το μέλλον σου με νέες ιδέες και ιδανικά. Κανένας από όλους αυτούς που υπογράφουν τη μείωση των μισθών και των συντάξεων, την είσοδο στα « δημόσια» νοσοκομεία με 25 ευρώ, τη διάλυση της παιδείας, δεν μπορεί να σου προσφέρει κανένα μέλλον. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να σου στερήσει ότι αγαπάς, να σου πάρει ότι ονειρεύεσαι, να σου στείλει τη ίδια σου τη ζωή στο διάολο.

ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΕΙΣ, ανέτρεψε τα πάντα και παντού. Στην κοινωνία, στην οικονομία, στην παιδεία, στον πολιτισμό, στα όνειρα. Στείλε τους πίσω στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Γράφει ο **Φιλόσοφος**

Σήμερα ζούμε τη σύγχυση ενός γενικευμένου οικονομικού πολέμου.

Πως εξηγείτε η μεγάλη ευκολία που οι χθεσινοί φανατικοί συνοδοιπόροι του πασοκισμού (είτε του Ανδρέα, είτε του Σημίτη είτε του Γιωργάκη) γίνονται σήμερα ενεργητικοί ή παθητικοί υπερασπιστές του Σύριζα που φαίνεται να γοητεύει μεγάλα τμήματα του πληθυσμού; δεν εξυπηρετούν, αυτά τα ίδια άτομα, άβουλα και ανυποψίαστα, όπως έκαναν και στο παρελθόν, υπέρτερα

συμφέροντα, νομίζοντας ότι υπερασπίζονται τα συγκριτικά πολύ μικρότερα προσωπικά τους συμφέροντα; είναι δυνατό να ταυτίζονται τα προσωπικά μικροσυμφέροντα με τις απόλυτες επιλογές του χρηματιστικού κεφαλαίου, των χρηματοπιστωτικών ροών και των στρατηγικών υπερεθνικών οργανισμών;

Ποιος και πως καθορίζεται σήμερα η πρωτοκαθεδρία μεταξύ του οικονομικού ή του πολιτικού παράγοντα

Ο νεοφιλελευθερισμός ή καλύτερα ο νέο - συντηρητισμός βλέπει τον εαυτό του να καταργεί τον ταξικό πόλεμο και ανταγωνισμό και αυτή την καινούργια ταξικότητα τη βλέπει όχι σαν ισότητα των ελευθεριών, των δικαιωμάτων και της κατοχής αγαθών αλλά σαν ισότητα των ευκαιριών και αδιάκοπη κινητικότητα της κοινωνίας φέρνοντας άλλοτε τους κάτω πάνω και άλλοτε τους πάνω κάτω. Οι πολιτικές των τριών τελευταίων χρόνων κατάφεραν τους κάτω να τους οδηγήσει παρακάτω, σχεδόν στην εξαθλίωση, τους μεσαίους να τους φτωχοποιεί συνεχώς και τους πάνω στην πλειοψηφία τους να τους κατεβάζει.

Θεωρία του πολέμου

Στις συνέπειες των ακραίων πολιτικών πράξεων δεν υπάρχει καμία βεβαιότητα, είναι εξίσου πιθανή μια αποτυχία ή επιτυχία των στόχων, άρα και από την αντίθετη πλευρά μια ριζοσπαστικότερη πολιτική μπορεί να αποδειχθεί αποτελεσματικότερη.

Ο νεοφιλελευθερισμός – νέο - συντηρητισμός στηρίζεται τα τελευταία σαράντα χρόνια σε μόνιμες βεβαιότητες (ανάπτυξη, διαρθρωτικές αλλαγές, δημοσιονομική πειθαρχεία, προσαρμογή, απόλυση δημοσίων υπαλλήλων, αποκρατικοποιήσεις, κατάργηση του κατώτατου μισθού, περιορισμοί του κοινωνικού κράτους, περιορισμό ελευθεριών και δικαιωμάτων), τελικά αποτελεί εύκολη λεία για τους ανταγωνιστές και πολιτικούς αντιπάλους του.

Στο σημερινό επίπεδο ανάπτυξης του πολιτισμού, όχι μόνον στις τέχνες και τη καθημερινή ανθρώπινη και κοινωνική ζωή, αλλά και στο πολιτικό ανταγωνισμό και στις συγκρούσεις που προκύπτουν απ αυτόν, η ευαισθησία, η αισθητική, η κριτική στάση αποτελούν τη ψυχή της δράσης.

MIND THE GAP

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΚΕΝΟ ΜΕΤΑΞΥ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Γράφει ο **Dr. Όου**

Τα τελευταία τρία χρόνια η επίθεση που βιώνουν τα λαϊκά στρώματα είναι πρωτοφανής και μεθοδική, τα κεκτημένα χρόνων χάνονται εν ριπή οφθαλμού και το εργατικό κίνημα κρατά σιγή ιχθύος , οι αλλεπάλληλες μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις και η συνεχής τρομοκρατική καταστολή προσπαθούν να μετατρέψουν τη λαϊκή μάζα σε ένα ευκόλως χειραγωγήσημο, κατευθυνόμενο και πειθήνιο όργανο του συστήματος.
Στην συγκυρία που ζούμε η στάση που κρατάει ο λαός και η απάθεια με την οποία αντιμετωπίζει την κατάσταση αποδεικνύει την αδυναμία συγκρότησης μιας κινηματικής βάσης ρήξης και ανατροπής. Με την αριστερά και τον αναρχικό χώρο σε μια φθί-

Όταν πεθαίνει βασιλιάς,
μη χαίρεσαι λαουτζίκο
Μη λες πως θάν' καλύτερος ο νυν από τον τέως
Πως θάναι το λυκόπουλο καλύτερο απ' τον λύκο
Τότε μονάχα να χαρείς:
αν θάναι ο τελευταίος
Κώστας Βάρναλης

νουσα πορεία, δίχως συγκρότηση , προτάσεις και λύσεις αφήνουμε τον καπιταλισμό και τα τσιράκια του να καταστρέφουν καθημερινά το μέλλον μας. Σίγουρα δεν είμαι ο μόνος που με λύπη ανακαλύπτει πως η αριστερά και ο αναρχικός - αντιεξουσιαστικός χώρος ηθικά αλλά και πρακτικά τον έχουν προδώσει και παραδώσει έρμαιο στις ορέξεις της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής μηχανής.

Ο ΣΥΡΙΖΑ σαν νέο ανανεωμένο ΠΑΣΟΚ αδυνατεί να διαχειριστεί την πρωτοφανή και ξαφνική αύξηση ποσοστών και χάνοντας στον τομέα της νεολαίας έχει αποστασιοποιηθεί από το πραγματικό μέρος πάλης, τον δρόμο, έχει εφησυχαστή με την παραγωγή κειμένων μέσα στη Βουλή χωρίς να δείχνει καμία διάθεση για την δημιουργία μια οργανωτικής δομής και συγκρότησης μιας παλλαϊκής εξέγερσης. Το παράσημο της αξιωματικής αντιπολίτευσης είναι πολύ βαρύ και η διάλυση του γηραιού ΠΑΣΟΚ και η συνεχής εισροή βουλευτών του στο ΣΥΡΙΖΑ καθιστά το κόμμα αναξιόπιστο όσο αναφορά την επαναστατική προοπτική.

Στην ιστορία του εμπορίου συνήθως όταν το εργοστάσιο κλείνει τα κατά τόπους παραρτήματα παύουν να λειτουργούν, αυτό είναι μάλλον κάτι που το Κ-ΚΕ έχει ξεχάσει και για αυτόν τον λόγο παραμένει σε ιδέες, αντιλήψεις και πρακτικές που όχι μόνο δεν βοηθούν στην οργάνωση του κινήματος αλλά το διασπούν και το αποπροσανατολίζουν, δεν είναι λίγες οι φορές που λόγο των λαθών του ΚΚΕ οι λαϊκές μάζες έχουν γίνει καχύποπτες προς την αριστερά και κατά ένα ποσοστό δεν την εμπιστεύονται. Από το κόμμα, την νεολαία έως τους συνδικαλιστικούς φορείς τα λάθη ,τα κίβδηλα λόγια και οι πράξεις έχουν κάνει το πολλές φορές κίνημα διάτρητο, από την Βάρκιζα μέχρι το Χημείο και από τα τρία υπουργεία έως την περιφρούρηση της Βουλής από τις εξεγερσιακές διαθέσεις του λαού. Ο πατρωνισμός ,ο αυταρχισμός και συνεχής προσπάθεια καπελώματος οποιασδήποτε κινηματικής δράσης ή απαξίωσης οποιασδήποτε κίνησης που δεν χειραγωγείται (ή κατευθύνεται) από το κόμμα έχουν κάνει το ΚΚΕ να χάσει την αξιοπιστία του στα μάτια ου λαού με αποτέλεσμα την αξιοπιστία του κινήματος.

Όσο αναφορά για τις υπόλοιπες αριστερές δυνάμεις, ειδικά αυτές που θέλουν να ονομάζουν τον εαυτό τους ριζοσπαστικό και επαναστατικό μέχρι στιγμής δεν έχουν τιμήσει το όνομα τους, η οργάνωση αλλά και η συγκρότηση και συνεπώς η απάντηση στις προκλήσεις, στην τρομοκρατία αλλά πάνω απ

…………………………

όλα στα συνεχή χτυπήματα των δικαιωμάτων είναι ελλιπής. Αν θες να αλλάξεις τον κόσμο πρέπει να ενημερώσεις τον λαό, να δημιουργήσεις τις κατάλληλες ζυμώσεις, να συγκροτήσεις μπλοκ στις πορείες , να το περιφρουρήσεις ώστε να κερδίσεις την εμπιστοσύνη του κόσμου και να συνεχίσει να μάχεται μαζί σου, να βρίσκεται στον δρόμο διπλά σου και να μην υποχωρεί. Τον τελευταίο καιρό βλέπουμε ανοργάνωτα μπλοκ που στην πρώτη δυσκολία κάνουν άτακτη υποχώρηση με τις ανάλογες απώλειες.

Τέλος ο αναρχικός και αντιεξουσιαστικός χώρος δείχνει να είναι ο μόνος που μπορεί να έρθει σε πραγματική ρήξη με το σύστημα. Παρ όλα αυτά ο κλεφτοπόλεμος χωρίς την αναγνώριση του πραγματικού εχθρού (και όχι μόνο την σύγκρουση με τα υποχείρια του) αλλά και την δημιουργία των κατάλληλων συμμαχιών για την πραγματική συγκροτημένη επίθεση στο σύστημα.

Ο πραγματικός όμως λόγος που η αριστερά αλλά και η αναρχία βρέθηκα απροετοίμαστες και ανίκανες να αντιμετωπίσουν τις συνθήκες και τις καταστάσεις που αναπτύχτηκαν έχει να κάνει επί το πλείστον με την μεθοδευμένη αποδιοργάνωσή τους από τον καπιταλισμό αλλά πάνω απ όλα έχει να κάνει με την δυνατότητα του συστήματος να προστατεύει τον εαυτό του.

«Όσο πιο πολύ μεγαλώνεις το φόβο για τα ναρκωτικά και το έγκλημα, τους μετανάστες και τους εξωγήινους, τόσο περισσότερο ελέγχεις τους ανθρώπους.»
Noam Chomsky

Ο καπιταλισμός έχει αναπτύξει τους μηχανισμούς εκείνους που θεωρητικά τον καθιστούν ανίκητο, μιλάμε βέβαια για την δύναμη των Μ-ΜΕ αλλά και των διαφόρων παπαγάλων που χρησιμοποιεί για να αποπροσανατολίζει την κοινή γνώμη, μην ξεχνάμε πως ως όπλο του έχει τον «πολιτισμό», την υποκουλτούρα, τον εθνικισμό και γενικά χαρακτηριστικά που μπορούν να μαζικοποιούν και να φανατίζουν τις λαϊκές μάζες ώστε να ξεφεύγουν από τα καθημερινά προβλήματα.

Όταν όμως αυτά δεν είναι αρκετά τότε το σύστημα ξεσκεπάζεται και δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο καταστέλλοντας οποιαδήποτε προσπάθεια αντίδρασης -ανυπακοής και αντίστασης. Απέναντι στα νεολαιίστικα και εργατικά κινήματα φέρνει τις ομάδες καταστολής : ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΔΕΛΤΑ,ΖΗΤΑ όπου με χημικά και βία (έως το πρόσφατο παράδειγμα των υδροφόρων) προσπαθούν να τρομοκρατήσουν και να καταστείλουν την οργή. Αυτές οι ειδικά εκπαιδευμένες και εξοπλισμένες από τον καπιταλισμό ομάδες έχουν ως μόνο σκοπό την φίμωση της λαϊκής φωνής, απέναντι σε αυτές το κίνημα πρέπει να απαντήσει οργανωμένα και ενωμένα.

Από την στιγμή που το σύστημα θέλοντας να εξασφαλίσει την επιβίωση του δημιουργεί τους τρόπους αυτούς τότε το κίνημα πρέπει να απαντήσει ανάλογα.

Ήρθε η ώρα την πραγματικής οργάνωσης για την δημιουργία των συνθηκών για την πραγματική σύγκρουση. Αρκετά μείναμε με το κεφάλι σκυμμένο, αρκετά ανεχθήκαμε τους όρους τους, αρκετά παίξαμε κλεφτοπόλεμο.

Ή ΤΩΡΑ Ή ΠΟΤΕ ΠΑΡΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ ΛΑΕ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

Γράφει ο Μαχητικός

Πριν από πολλά χρόνια, στα σχολεία, μας μάθαιναν ότι λαός που δε γνωρίζει την ιστορία του, παύει να υπάρχει. Αυτή η προτροπή ήταν ο κύριος άξονας που προσπαθούσαν να κεντρίσουν το ενδιαφέρον του μαθητή, σε ένα εθνικιστικό παραλήρημα, που η ιδιότητα του Έλληνα μεταμόρφωνε τον απλό ανθρωπάκο σε σούπερ ήρωα.

Το σύστημα αντί να φροντίσει να αναδείξει το πραγματικό μέγεθος της ιστορίας, τις αμέτρητες πτυχές αυτής που έμειναν για πάντα στο σκοτάδι, δημιουργούσε το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα από αυτό που ήθελε. Αντί να προτρέψουν το μαθητή στη δίψα για γνώση και την αγάπη για το μάθημα της ιστορίας, τον οδηγούσαν σε ένα διαστρεβλωμένο μονοπάτι μισαλλοδοξίας και αυταρχισμού.

Με αυτό τον τρόπο, το παιδί που είχε παππού που είχε πολεμήσει τους ναζί κατακτητές και έσωσε την πατρίδα του, στο σχολείο του μάθαιναν ότι αυτός είναι προδότης, ότι είναι αριστερός, είναι κομμουνιστής. Παραδείγματα τέτοια πάμπολλα, φυλακίσεις ηρώων και πολεμιστών αμέτρητες.

Αντί αυτού φρόντισαν όμως να μας πασάρουν για σωτήρα του έθνους και στυλοβάτη της ελευθερίας μας, ένα δικτάτορα, ένα μεγάλο φασίστα που έβαλε τα θεμέλια του εμφύλιου σπαραγμού στη χώρα μας. Το πιόνι που κατάφερε να σπείρει ανέμους στα σωθικά της χιλιοταλαιπωρημένης πατρίδας μας και να θερίσουν ανέμους τα πνευματικά του παιδιά, που με τόσο τέχνη και μαεστρία κατάφερε να εκπαιδεύσει στο τσίρκο του χουντικού του μικρόκοσμου.

Παρόμοιες καταστάσεις βιώνουμε και σήμερα, όταν πολιτικοί φροντίζουν να μας αποδεικνύουν σε κάθε ευκαιρία, για το πόσο μεγάλοι προδότες είναι και πως το μόνο χαρακτηριστικό που τους πάει γάντι είναι το «παρτάκιας». Αυτός που θα κάνει τα πάντα, αρκεί να κερδίσει κάτι από όλο αυτό, ας είναι κάτι παραμικρό, ακόμα και αν χρειαστεί να προδώσει και την ίδια του τη μάνα που τον γέννησε.

Φυσικά και δε μιλάω μόνο για λεφτά, εξάλλου έχουν φροντίσει όλα αυτά τα χρόνια να βγάζουν «λάδι» όλους τους υπαίτιους σκανδάλων που έχουν ταλανίσει

τη χώρα, μέσα από τις βουλευτικές επιτροπές τους. Απλά τα πράγματα, κατάφεραν και σχεδίασαν έτσι το σύστημα διοίκησης αυτού του τόπου, σύμφωνα με τα δικά τους κριτήρια και απαιτήσεις.

Κάλυψαν μέχρι και τις παραμικρές τρύπες που ίσως τους οδηγούσαν πίσω από τα κάγκελα της φυλακής, αφού κατάφεραν πρώτα να φουσκώσουν τους τραπεζικούς τους λογαριασμούς και να ικανοποιήσουν οποιοδήποτε προσωπικό γούστο τους ενδιέφερε. Βρώμικα συμφέροντα, δικά τους η και τρίτων, εξυπηρετήθηκαν με οποιοδήποτε κόστος και κάτω υπό το πρίσμα οποιαδήποτε τακτικής.

Οι ήρωες της μεταπολίτευσης που φρόντισαν να εξαργυρώσουν τους αγώνες άλλων, σε χρήμα, εξουσία και αναγνωρισιμότητα. Κατάφεραν να πλανέψουν το λαό και να τον οδηγήσουν σε μια διαφορετική χούντα από αυτήν που ήξερε μέχρι εκείνη τη στιγμή. Χωρίς να προβάλλει το πρόσωπο της βίας και των απαγορεύσεων που είχαν οι άλλοι, ξεγέλασαν τους πάντες αν και στην πραγματικότητα ήταν οι χειρότεροι δικτάτορες από όλους.

Φρόντισαν να δώσουν στο γρανάζι της καταστολής και επιβολής της εξουσίας τους, μεγαλύτερη δύναμη από ποτέ και μορφή εξουσίας που ποτέ δεν είχε. Δημιούργησαν τμήματα καταστολής και πρόληψης της «διασαλευθείσας» τάξης, με αποτέλεσμα ο λαός να δέχεται μεγαλύτερη καταπίεση, να τρώει περισσότερο ξύλο και τα θύματα να είναι πιο πολλά από ποτέ.

Είδαμε όργανα της τάξης να σαπίζουν ένα νεαρό συνάνθρωπο μας στο ξύλο και τον τότε υπουργό Δημόσια Τάξης (Βύρων Πολύξερας η Στρατηγός Άνεμος) να κάνει λόγο για επαγγελματισμό, σχέδιο, μεθοδικότητα, ψυχραιμία και αποτέλεσμα της κρατικής κρεατομηχανής, με το πρόσχημα ότι ο τραυματισμός επήλθε μετά από σύγκρουση με ζαρντινιέρα και όχι από τους βασανιστές της χούντας. Η ξεδιάντροπη αποκάλυψη των φασιστών και η πλήρης κάλυψη τους από τον δημοκράτη προϊστάμενο τους.

Τέτοια περιστατικά είναι πολλά, όπως τις προτροπές του «Δράκουλα της Κρήτης», στους ένστολους ρουφιάνους ότι αυτοί είναι το κράτος. Στη δημιουργία ακόμη πιο σκληροπυρηνικών τμημάτων που αναλάμβανε να διαλύει τις διαδηλώσεις των πολιτών και να χρησιμοποιούνε ακόμα περισσότερη βία, σε μεγαλύτερο βαθμό σαδισμού.

Ανεξαρτήτως πολιτικού κόμματος, οι εκάστοτε φωστήρες της πολιτικής σκηνής, φρόντιζαν να προκαλούν και να προσκαλούν. Αδίστακτοι, χωρίς καμία δεύτερη σκέψη κατάφερναν να δημιουργούν μεγαλύτερη αποστροφή στο λαό, μεγαλύτερη σιχαμάρα για το κάλπικο βασίλειο που είχαν στήσει.

Πρέπει να το έχει η θέση του υπεύθυνου για την δημόσια τάξη, καθώς εκάστοτε υπουργός έπραττε ακριβώς τα ίδια «ανδραγαθήματα». Κάλυπτε τους ξυλοδαρμούς μαθητών και φοιτητών, τους βασανισμούς και τον ευτελισμό όποιων έπεφτε στα χέρια της μηχανής κρατικής καταστολής, έδινε άλλοθι και απαλλαγή σε όποιον σκότωνε στο όνομα τους.

Είδαμε άτομα που άλλαξαν εκλογική περιφέρεια και από τη Μακεδονία, βρέθηκαν να πολιτεύονται στη Β' Αθηνών, γιατί η οργή των συντοπιτών τους σίγουρα θα τους οδηγούσε εκτός κοινοβουλίου, και ίσως ο μεγάλος κηφήνας να έτρωγε πόρτα από τη κυψέλη με το μέλι. Όλα για αυτό γίνονται, για τα λεφτά και την εξουσία, που αυτός κατάφερε να συγκεντρώσει και να χρησιμοποιείσαι κατάλληλα, βολεύοντας ημετέρους φυσικά.

Είναι ο ίδιος ο οποίος εδώ και δεκαετίες μολύνει την αισθητική μας με την πα-

ΌΛΟΙ ΣΤΙΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ,
ΤΟ ΑΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ.

ρουσία του στην καθημερινότητα μας, ο ίδιος που ασκούσε μεγάλη επιρροή στις αποφάσεις που έκριναν την σημερινή τύχη αυτού του τόπου. Το κουφάρι που φρόντιζε να μοιράζει την πίτα του κρατικού προϋπολογισμού στις σωστές κατευθύνσεις, ώστε να μη πεινάνε τα δικά του αφεντικά και έτσι να τον στηρίζουν για αρκετό καιρό ακόμα.
Και ο ίδιος, σα γνωστός θρασύδειλος και υποκριτής που είναι, φρόντισε να μας κάνει για ακόμη μια φορά κήρυγμα, από το έδρανο της βουλής που κατέχει εδώ και δεκαετίες, κουνώντας προκλητικά το δάχτυλο και κάνοντας λόγο για αλλαγές και αποφάσεις που πρέπει να πάρουμε προς τη σωστή κατεύθυνση της ανάπτυξης. Και σα να μην έφτανε αυτό, φρόντισε να στρέψει το βλέμμα του αλλού και να κατηγορήσει την αντιπολίτευση, η οποία σημειωτέον δεν έχει κυβερνήσει ποτέ, για τα δεινά που ζούμε τώρα.

Ο σούπερ υπουργός που εξαφάνισε την τρομοκρατία αλλά δεν πρόλαβε να διαβάσει και να μάθει για τις κρισιμότερες αποφάσεις σε αυτόν τον τόπο, το μνημόνιο που φυσικά και ψήφισε, χωρίς καν να έχει ρίξει μια ματιά, απλά επειδή είχε δουλειές.
Δε θα μπορούσε να κάνει κάτι άλλο ώστε να το ξαναψηφίσει και να το ξανά υποστηρίξει, ασχέτως και αν δε γνωρίζει τι του γίνεται και τι σημαίνει για την Ελληνική κοινωνία αυτό.

Αυτός είναι ο δικός μας ο ρόλος, ανάχωμα στην πλημμυρίδα της σάπιας τους ιδεολογίας, της αλά κάρτ ισονομίας και δημοκρατίας τους.

Ενάντια στη λήθη όλων αυτών που ξέχασαν πως είναι να περπατάς με σηκωμένο ψηλά το κεφάλι, με το κούτελο καθαρό, και τη συνείδηση ήσυχη.

Ανοίξτε ένα βιβλίο, μη τους κάνετε το χατίρι σε αυτό που ζητάνε και αφήστε τους φασίστες να μιλάνε για άκρα και άλλα τέτοια παραμύθια. Ήρθε ο καιρός να απαντήσουμε με πράξεις και να διορθώσουμε τα κακώς κείμενα, να διώξουμε όλες τις παραφωνίες που ασχημαίνουν τη ζωή μας.

Οι δικαιολογίες στέρεψαν, ώρα για αποφάσεις και κρίσεις. Εμείς τουλάχιστον έχουμε το θάρρος να αναγνωρίσουμε τα λάθη και τις παραλείψεις μας και να αποδώσουμε δικαιοσύνη.

Όλοι στις επάλξεις, το άδικο τους δε θα περάσει.

BABUSHKA

Κάθε Σάββατο βράδυ, στις 9:00 , στο

omniatv

ΤαΨηΛάΤηΣΕβΔοΜάΔαΣ

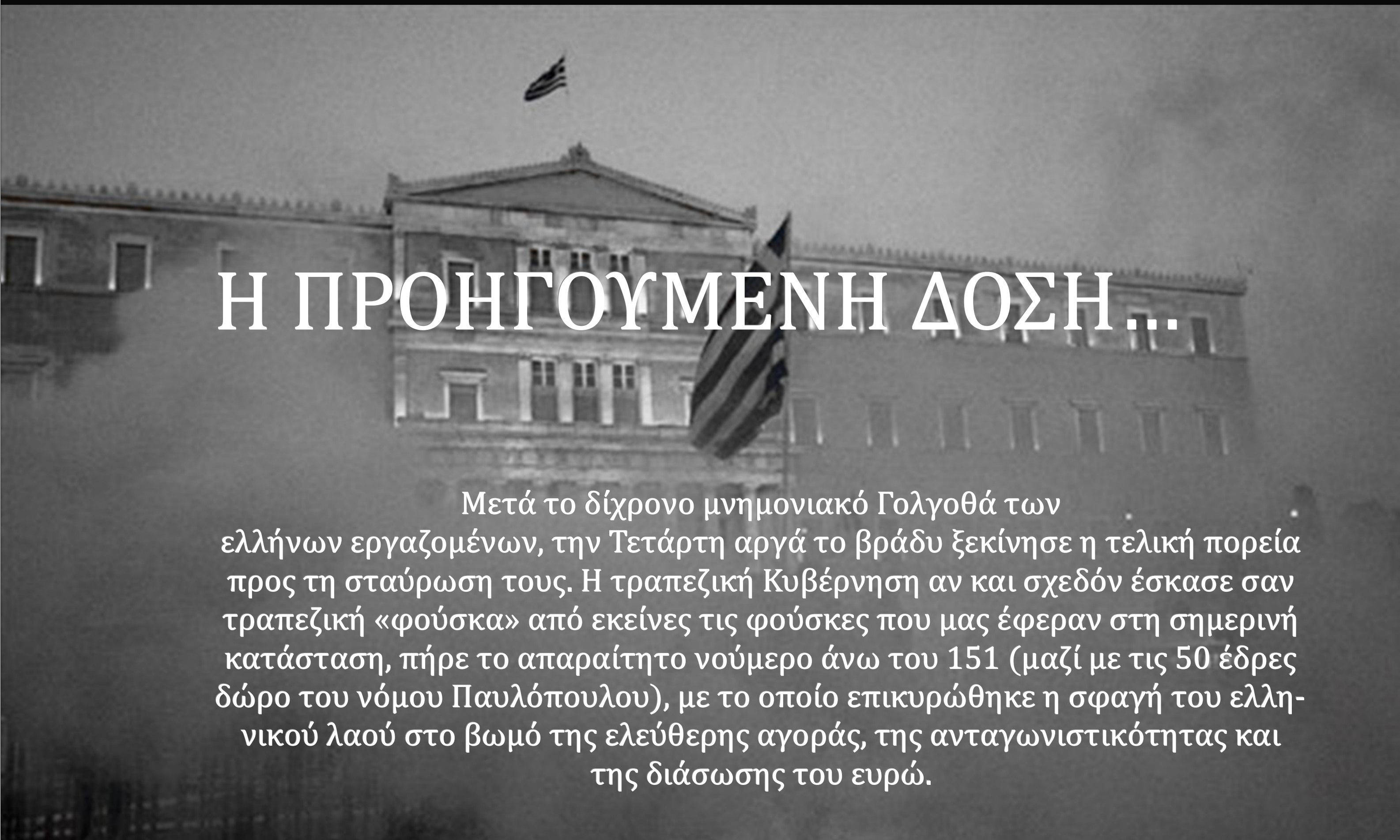
Την διαθεσιμότητα 2.000 εργαζομένων μέχρι το τέλος του χρόνου και 25.000 εντός του 2013 προβλέπει η συμφωνία μεταξύ κυβέρνησης και τρόικας βάσει του πολυνομοσχεδίου που ψηφίστηκε την Τετάρτη. Σύμφωνα με την εφημερίδα έθνος στην λίστα των δημοσίων υπαλλήλων που θα δουν έξοδο από το Δημόσιο περιλαμβάνονται υπάλληλοι με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, απόφοιτοι λυκείου και διοικητικών καθηκόντων που έχουν επιλεγεί στις θέσεις που υπηρετούν εκτός διαδικασιών ΑΣΕΠ, των οποίων θα καταργηθούν οι θέσεις, θα αποτελέσουν τη δεξαμενή των « διαθεσίμων» υπαλλήλων που θα δουν την πόρτα εξόδου από το Δημόσιο.
Οι υπάλληλοι θα τεθούν σε καθεστώς διαθεσιμότητας για έναν χρόνο, αμειβόμενοι με το 75% των αποδοχών και εάν δεν έχουν μετακινηθεί σε άλλη θέση εντός του 12μήνου, θα απολυθούν.

Το κλίμα στη Βρετανία είναι περίπου αντίθετο με εκείνο της Γερμανίας και της Γαλλίας όπου η παραμονή στην ΕΕ παραμένει ηγεμονική τάση, με ποσοστά 57% έναντι 25% και 43% έναντι 32% αντίστοιχα.
Σύμφωνα με δημοσκόπηση, το 49% των πολιτών θα ψήφιζε υπέρ της εξόδου της Βρετανίας από την ΕΕ. Αντίθετα έναντι μόλις του 28% που θα ψήφιζε υπέρ, ενώ ένα ποσοστό, αυτό του 17% δηλώνει "αναποφάσιστο".
Εντούτοις, τόσο οι Βρετανοί όσο και οι Γάλλοι είναι εξίσου απαισιόδοξοι για την ευρωπαϊκή προοπτική (65%), συναίσθημα που συμμερίζεται όμως και το 54% των Γερμανών.

Την επίσπευση των ερευνών για τον εντοπισμό και τη σύλληψη των δύο φερόμενων ως «πρωταγωνιστών» του γνωστού επεισοδίου στο Επαγγελματικό Λύκειο Λαγκαδά, κατά το οποίο δύο υποστηρικτές της Χρυσής Αυγής κατηγορούνται ότι επιτέθηκαν και τραυμάτισαν μέλη του ΚΚΕ, διέταξε η Εισαγγελία Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης.
Η Εισαγγελία, ενεργώντας αυτεπάγγελτα, έδωσε εντολή στο αστυνομικό τμήμα Λαγκαδά, που χειρίζεται την υπόθεση, να επισπευσθούν οι έρευνες εντοπισμού των δύο φερόμενων δραστών και να συλληφθούν στο πλαίσιο της αυτόφωρης διαδικασίας.

Ένας 60χρονος πρώην οικοδόμος έβαλε τέλος στη ζωή του όταν ενημερώθηκε από το ΙΚΑ στη Σιάτιστα ότι δεν δικαιούται πλέον να εισπράττει αναπηρική σύνταξη, η οποία ήταν και το μοναδικό εισόδημα που προσέφερε στην οικογένειά του.
Ο άνδρας είχε εξαφανιστεί από τον Αύγουστο του 2012 αλλά δυστυχώς η κατάληξη ήταν τραγική καθώς βρέθηκε κρεμασμένος με τη ζώνη του από ένα βράχο. Το σώμα του βρήκε αλλοδαπός βοσκός σε δύσβατη περιοχή μεταξύ Σιάτιστας και Γαλατινής.

Την άμεση επανέκδοση του καθημερινού και Σαββατιάτικου φύλλου της εφημερίδας « Ελευθεροτυπία», της « Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας» και του περιοδικού «Ε» καθώς και την επαναλειτουργία του Enet.gr ανακοίνωσε ότι έχει δρομολογήσει η εισηγμένη εταιρεία Χ. Κ.Τεγόπουλος Εκδόσεις ΑΕ, παράλληλα με το σε εξέλιξη σχέδιο εξυγίανσής της.

Η ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΔΟΣΗ...

Μετά το δίχρονο μνημονιακό Γολγοθά των ελλήνων εργαζομένων, την Τετάρτη αργά το βράδυ ξεκίνησε η τελική πορεία προς τη σταύρωση τους. Η τραπεζική Κυβέρνηση αν και σχεδόν έσκασε σαν τραπεζική «φούσκα» από εκείνες τις φούσκες που μας έφεραν στη σημερινή κατάσταση, πήρε το απαραίτητο νούμερο άνω του 151 (μαζί με τις 50 έδρες δώρο του νόμου Παυλόπουλου), με το οποίο επικυρώθηκε η σφαγή του ελληνικού λαού στο βωμό της ελεύθερης αγοράς, της ανταγωνιστικότητας και της διάσωσης του ευρώ.

Γράφει ο μη έχων...

Αυτό που θα πρέπει να αναρωτηθούμε, μέσα σε όλο αυτό το χαοτικό βομβαρδισμό, ειδήσεων, αποφάσεων και αγωνιών, είναι η ξαφνική έξαρση του φαινομένου της αυταπάτης.

Από τη μια η Συγκυβέρνηση, η οποία αν και διαθέτει ένα κοινοβουλευτικό δυναμικό άνω των 170 βουλευτών και το οποίο θα υπερψηφίσει τον σημερινό προϋπολογισμό, δηλαδή την υλοποίηση του τρίτου μνημονίου και όλων των βάρβαρων-αντιλαϊκών και αντεργατικών διατάξεων που το συνοδεύουν, έδειξε μια δήθεν αδυναμία της τάξης του οριακού 153, παίζοντας παράλληλα με δύο βασικά ζητήματα. Πρώτον το ζήτημα της αντοχής της Κυβέρνησης, η οποία απ' ότι θέλουν να μας πουν, αν και έχει ζωστεί με χιλιάδες αστυνομικών, ασφαλιτών και παρακρατικών, δακρυγόνα, ασφυξιογόνα και υδροφόρες για να μην καταρρεύσει από την ορμή των χιλιάδων διαδηλωτών, θα καταρρεύσει οσονούπω από την δήθεν συνεχόμενη πίεση και θα παραδώσει βορά στην αντιπολίτευση , τα διάφορα τερατουργήματα που εισήγαγε στην ελληνική κοινωνία εδώ και 3 χρόνια με σκοπό αυτή να τα καταργήσει εν μια νυκτί.

Δεύτερον και αυτό ίσως να ναι πιο σημαντικό, το Κυβερνητικό σύμπλεγμα προσπαθεί να πείσει τα ευρύτερα εκείνα λαϊκά στρώματα, τα οποία μπορεί ακόμη και ελέγχει ή επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό, πως η Παρούσα Κυβέρνηση δεν είναι δοτή, δεν παίρνει εντολές από «άνωθεν» και άρα διεξάγεται ένας ασταμάτητος πολιτικός αγώνας στο εσωτερικό της για να καταλήξει στις όποιες αποφάσεις της.

Από την άλλη και ενώ οι εργαζόμενοι, μέσω των λαϊκών ή απεργιακών συνελεύσεων, προχωρούν δειλά-δειλά στις πρώτες καταλήψεις και ανά κλάδο ή περιοχή απεργιακές κινητοποιήσεις, έρχεται η αξιωματική αντιπολίτευση, η οποία συμπληρώνοντας τα παραπά-

Το μόνο που έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι από το ευρώ, είναι η μείωση των μισθών τους σε ευρώ...

νω, μας ανακοινώνει πως ζητάει εδώ και τώρα εκλογές ακολουθούμενες πάνω κάτω από το κύριο δόγμα : «153 μείνανε, άλλοι 3 και τους ρίξαμε...».

Αντί λοιπόν Ο ΣΥΡΙΖΑ να προετοιμάζει την κοινωνία γι αυτά που έρχονται, να την προετοιμάζει για την κατάργηση των μνημονίων, τα οποία δεν θα καταργηθούν με έναν απλό νόμο που δεν θα επηρεάσει την πολιτική και οικονομική σταθερότητα, αλλά θα αποτελέσουν την μητέρα των μαχών και της σφοδρής σύγκρουσης με την Ευρωπαϊκή Ένωση, την Ευρωζώνη και τους δανειστές (**Φυσικά αυτό είναι κάτι που ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ αρνείται** εθελοτυφλώντας ίσως...), ζητά εκλογές και το μόνο που θέλει από τον ελληνικό λαό και τους εξαθλιωμένους εργαζομένους, οι οποίοι μάλιστα βρίσκονται σε απεργιακό αναβρασμό, είναι να πορευτούν μαζικά, με ψηφοδέλτια στα χέρια, στο πλησιέστερο σχολείο στο οποίο είναι εγγεγραμμένοι και μετά πίσω στο σπίτι τους, για να παρακολουθήσουν τα exit polls και τα αποτελέσματα της Πυρίας, επερχόμενης νίκης...

Η κατάσταση απαιτεί σοβαρότητα και πάνω απ' όλα ειλικρίνεια.

Αυτή τη στιγμή που όλοι μιλάνε για την περιβόητη «επόμενη δόση», πρέπει να σκεφτόμαστε και να αναρωτηθούμε ένα και μόνο πράγμα: «Τι χάσαμε για όλες τις προηγούμενες;»

Οι προηγούμενες δόσεις, μας στέρησαν ένα τεράστιο μερίδιο από το εισόδημα μας, μας στέρησαν τα κεκτημένα δικαιώματα που συνόδευαν την εργασία και την ευρύτερη απασχόληση μας, μας στέρησαν το σχολείο και την εκπαίδευση των παιδιών μας, την ιατροφαρμακευτική μας περίθαλψη, την πενιχρή σύνταξη –επιβίωσης των γονιών μας, μας στέρησαν την λαϊκή μας κυριαρχία και την δημόσια περιουσία μας, μας στέρησαν τα δημοκρατικά μας δικαιώματα, την αξιοπρέπεια μας ,τα σχέδια που είχαμε για το μέλλον, τους φίλους, συγγενείς και το ευρύτερο εργατικό δυναμικό της χώρας, το οποίο μεταναστεύει στην μητρόπολη του ευρωπαϊκού καπιταλισμού και τα σκλαβοπάζαρα των “mini jobs” , για να συνεχίσει την επιβίωσή του.

Οι προηγούμενες δόσεις και αυτό είναι που πρέπει να σκεφτόμαστε, μας στέρησαν πάνω από 2000 συμπατριώτες μας οι οποίοι αυτοκτόνησαν μη αντέχοντας την αφόρητη αυτή κατάσταση.

Ας μην κοροϊδευόμαστε άλλο, αυτή την στιγμή είμαστε στον αέρα, γιατί πολύ απλά έχουμε στερηθεί σχεδόν τα πάντα και όλα αυτά για χάρη των βιομηχάνων και των διαφόρων επενδυτών, για την παραμονή μας στην ευρωπαϊκή οικογένεια και το πολυπόθητο νόμισμα του ευρώ. Για να γλιτώσει δηλαδή εις βάρους μας ολόκληρη η πλουτοκρατία από την κρίση η οποία την μαστίζει.

Ας μην κοροϊδευόμαστε άλλο ξαναλέω, γιατί δεν είναι οι νόμοι οι οποίοι πρέπει να καταργηθούν αλλά είναι η ζωή, τα δικαιώματα και τα κεκτημένα μας που πρέπει να πάρουμε πίσω.

Αυτό θα πρέπει να το κάνουμε μόνοι μας και όλοι μαζί, κλιμακώνοντας τον απεργιακό αγώνα διεκδικώντας – ερχόμενοι σε ρήξη – ανατρέποντας.

Γιατί η ζωή που είχαμε ήταν κερδισμένη και όχι χαρισμένη από κάποιον σωτήρα.

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΞΑΣΤΕΡΙΑ;

Γράφει ο Παναγιώτης Μαυροειδής

Οι ανυποψίαστοι για το τι έχουμε μπροστά μας, όλο και λιγοστεύουν. Ζούμε μια καταστροφή, που μπορεί να συγκριθεί μόνο με την εικόνα μιας ρημαγμένης χώρας μετά από συμμετοχή σε καθολική πολεμική σύρραξη. Λίγοι ρωτούν πλέον προς τα ''πού πηγαίνουμε;'', αλλά ''τι να κάνουμε;''

Το να πούμε ότι **δεν έχουμε χρόνο**, περισσεύει επίσης. Και αυτό όχι μόνο επειδή μέρα τη μέρα, μήνα το μήνα, το μαχαίρι μπαίνει όλο και πιο βαθειά με την εφαρμογή των αντιλαϊκών μέτρων. Αλλά και γιατί ήρθε και αυτή η **φρίκη της Σαλαμίνας** με το βασανισμό του Αιγύπτιου μετανάστη εργάτη, για να μας υπενθυμίσει ακόμη μια φορά, πως οι τρομαγμένοι με την κρίση αν δεν βαδίσουν συλλογικά, μπροστά και αριστερά, μπορεί και να διαλέξουν το δρόμο του ''κοινωνικού κανιβαλισμού'' μεταξύ τους.

Προς τα πού να βαδίσουμε;

Δεν μπορείς να λύσεις ένα πρόβλημα, αν δε ξεδιαλύνεις την ουσία του, τις αφετηριακές αιτίες του.

Σήμερα το συνειδητοποιούμε όλο και περισσότεροι. Δεν προσθέτει κάτι η απλή καταγγελία των αλλεπάλληλων μέτρων κατά της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Φαντάζει κολοβή η κατεύθυνση για ''τιμωρία των πολιτικών και ανατροπή του σάπιου πολιτικού συστήματος''.

Αποδεικνύονται επίσης, μετέωρες οι θεωρίες που εστιάζουν την προσοχή τους στις (υπαρκτές ή/και ανύπαρκτες) ιδιαιτερότητες του ελληνικού καπιταλισμού, στην υστέρηση του σε σχέση με τους ''ευρωπαίους'', στη διαφθορά, στην τεμπελιά και τον δήθεν διογκωμένο δημόσιο τομέα.

Φτάνουν δύο ειδήσεις της εβδομάδας που μας ήρθαν από δύο άλλες μεγάλες και βιομηχανικές χώρες της

Ευρωπαϊκής Ένωσης, την Ισπανία και την Ιταλία.

Στην μεν πρώτη, 300 οικογένειες χάνουν κάθε μέρα το σπίτι τους, τη στιγμή που υπάρχουν 3.000.000 ολοκαίνουργες κενές κατοικίες. Ήδη 350.000 ισπανικές οικογένειες πέρασαν στην κατηγορία των ''νεοάστεγων''

Στη γειτονική μας Ιταλία, η είδηση αναφέρει πως πρόκειται να κλείσουν τα καλοριφέρ στα σχολεία και να αυξηθούν οι ημέρες των διακοπών των μαθητών, εξαιτίας των περικοπών που επιβάλει τις αντίστοιχες δαπάνες η κυβέρνηση Μόντι.

Τα μαντάτα αυτά ήρθαν να προστεθούν στην σοβαρότερη είδηση πανευρωπαϊκής σημασίας: Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πρότεινε τη δημιουργία Ταμείου για να βοηθήσει τους απόρους στην ΕΕ. Η Επιτροπή έχει προβλέψει προϋπολογισμό ύψους **2,5 δισεκατομμυρίων ευρώ** για το Ταμείο για την περίοδο 2014-2020. Από τα 116 εκατομμύρια στην ΕΕ που διατρέχουν κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού, περίπου 40 εκατομμύρια υποφέρουν από σοβαρές υλικές στερήσεις. Στην ΕΕ 25,4 εκατομμύρια παιδιά διατρέχουν κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού. Για παράδειγμα, 5,7 εκατομμύρια παιδιά δεν έχουν τα μέσα για να αγοράσουν καινούργια ρούχα και **4,7 εκατομμύρια** δεν έχουν δύο ζευγάρια παπούτσια στο σωστό μέγεθος (που να περιλαμβάνουν ένα ζευγάρι παπούτσια παντός καιρού).

Μήπως αυτά τα μέτρα αφορούν χώρες τύπου Εσθονίας; Να τι μας υπενθύμισε η Eurostat στην αρχή του μήνα: Νέο υψηλό κατέγραψε τον περασμένο μήνα η ανεργία **στην Ευρωζώνη** με τον συνολικό αριθμό των ανέργων να ανέρχεται σε 18,49 εκατομμύρια. Το υψηλότερο ποσοστό ανεργίας, της τάξεως του 25,8%, καταγράφεται και πάλι στην Ισπανία και ακολουθεί η Ελλάδα με 25,1%. Μηδενική ανεργία δεν υπάρχει πουθενά. Το χαμηλότερο ποσοστό, 4,4%, καταγράφεται στην Αυστρία.

Για να μην ξεχνιόμαστε, η ανεργία στις ΗΠΑ διαμορφώθηκε τον Σεπτέμβριο 7,8%. Όσο για το γίγαντα της ΕΕ Γερμανία, αυτή συντηρεί μια αναιμική πλέον ανάπτυξη με 6,9% ανεργία, αλλά και 7,3 εκατομμύρια γερμανούς εργαζόμενους, με mini-jobs που σημαίνει αμοιβή κάτω από 400 ευρώ!

Ποιος θα πληρώσει;

Η σκληρή πραγματικότητα μας λέει πως **δε χρειαζόμαστε περισσότερη ΕΕ ούτε περισσότερο καπιταλισμό**

και οικονομία της αγοράς. Άλλο αν πολλοί δημοσιογράφοι, πολιτικοί, διανοούμενοι είναι απόλυτα στρατευμένη στην υπεράσπιση αυτού του καταστροφικού δρόμου. Πυρήνας της σημερινής καταστροφής είναι η καπιταλιστική κρίση. Αυτή επιτείνεται λόγω της συμμετοχής της Ελλάδας στην ΕΕ ως περιφερειακή χώρα, με την ειδική διάσταση που έχει το ζήτημα του χρέους.

Δεν υπάρχει διέξοδος από την κρίση, αν δε ματώσει κάποιος. Σε πείσμα της μικροαστικής και μοδάτης αριστεράς που χρόνια τώρα λοιδορούσε όσους έθεταν το ''κοινωνικό ζήτημα'' στο κέντρο της αριστερής κομμουνιστικής πολιτικής και μιλούσαν για απαρχαιωμένο '' εργατι-σμό'', ήρθε η τρόικα να μας βγάλει από τον ύπνο.

Για το κεφάλαιο, η πολιτική λύση είναι απλή: Σφαγιασμός των εργαζομένων και κράτημα της Ελλάδας στην ευρωζώνη και την ΕΕ.

Για τον κόσμο της εργασίας, τους άνεργους, τους φτωχούς που πληθαίνουν, η διέξοδος είναι στην επιβολή συνολικών πολιτικών και κοινωνικών μέτρων σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και με απαραίτητη την έξοδο από ευρωζώνη και ΕΕ.

Υπάρχει δυνατότητα ανατροπής;

Διαμορφώνεται σήμερα μια **πλειοψηφική ζώνη κοινωνικής δυσαρέσκειας** στα εργαζόμενα, εργατικά και μικροαστικά στρώματα, με την πεποίθηση ότι είναι υπό συνεχή διωγμό και σε απειλή εξόντωσης.

Η κινεζοποίηση των μισθών ή των εργασιακών σχέσεων, μαζί και η ιδιωτικοποίηση των πάντων, που αποτελούν την αντιδραστική απάντηση των αστικών δυνάμεων στην κρίση, δεν είναι καθόλου δεδομένο ότι μπορούν να εξασφαλίσουν μια καπιταλιστική επανεκκίνηση ανάπτυξης με αντεργατικά έστω χαρακτηριστικά.

Η αδυναμία αυτή σχετίζεται με λόγους (έλλειψης) '' συγκριτικών πλεονεκτημά-των'', γεω - στρατηγικούς λόγους αστάθειας και ρευστότητας στην περιοχή, ευρύτερης καπιταλιστικής κρίσης, εξελίξεων στην ευρωζώνη.

Η αδυναμία αυτή αποτελεί πρόσθετο εμπόδιο για την ενοποίηση των αστικών δυνάμεων, και πολύ περισσότερο για την οικοδόμηση κοινωνικών συμμαχιών με μεσαία στρώματα και τμήματα της εργατικής τάξης.

Ο ειδικός χαρακτήρας της επίθεσης με την συντριβή και των μεσαίων στρωμάτων (αστικών, μικροαστικών και εργατικών), δίνει μια εκρηκτική διάσταση στα πράγματα, καθώς αποδημείτε ένα βασικό γνώρισμα της ελληνικής καπιταλιστικής κοινωνικής δομής.

Υπάρχει επίσης το δεδομένο της αποσάθρωσης των αστικών πολιτικών κομμάτων.

Με άλλα λόγια, μαζί με την οικονομική κρίση, **δυναμώνουν οι**

όψεις μιας βαθειάς πολιτικής κρίσης.

Ο κόσμος δεν πείθεται εύκολα πλέον, πως είναι καλύτερα να μείνουν τα πράγματα όπως έχουν. Αντίθετα, είναι ευεπίφορος για κάποια μεγάλη αλλαγή. Είναι έτοιμος να στηρίξει ή να ανεχτεί μια ριζική πολιτική στροφή στα πράγματα, ακαθόριστη και αδιαμόρφωτη ακόμη και εδώ είναι η ευθύνη της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και της κομμουνιστικής πρωτοπορίας.

Όχι μόνο δεν είμαστε αδιάφοροι στην πολιτική στροφή που αναζητά ο κόσμος, αλλά έχουμε και την αυτοπεποίθηση να θεωρούμε ότι ο δρόμος της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης με ξεσηκωμό και εξέγερση είναι εντός συζήτησης. Κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις μπορεί να σφραγίσει τις εξελίξεις σε αυτή ή την επόμενη φάση.

Η πολιτική στρατηγική ΣΥΡΙΖΑ και οι διορθώσεις της

Ο ΣΥΡΙΖΑ απαντά στην ανάγκη πολιτικής στροφής με το ζήτημα της αλλαγής κυβέρνησης. ''Αν πάρουμε το τιμόνι, θα αλλάξουν τα πράγματα. Δεν μπορεί να γίνουν πολλά. Δεν είναι εύκολο, αλλά από το Σαμαρά θα είναι καλύτερα. Δεν παίζει καθοριστικό ρόλο το πρόγραμμα αυτή τη στιγμή. Αντίθετα, χρειάζεται μια μετριοπάθεια και προσοχή απέναντι στις προβοκάτσιες τους συστήματος''. Αυτή είναι η βασική συλλογιστική. Θεμέλιο του προγράμματος του η παραμονή στην ευρωζώνη και η '' σταθεροποίηση'' (συμπεριλαμβανόμενης και του σημερινού χαμηλού επιπέδου των μισθών), ως προϋπόθεση ενός δρόμου ανόρθωσης. Απουσιάζει κάθε αναφορά ρήξης με το ελληνικό κεφάλαιο, εκτός από την ρητορική για αυξημένη φορολογία και τις κατηγορίες ενάντια στους '' καναλάρχες'' και την '' τραπεζοκρατία''.

Πλευρές αυτής της στρατηγικής είναι η ''νομιμότητα'' και η ''αλληλεγγύη'', που αντιπαρατίθενται και αντικαθιστούν σχεδόν ολοκληρωτικά την ανάγκη του ανατρεπτικού αγώνα. Και τα δύο υποτάσσονται στην θεωρία του '' ώριμου φρούτου'' για την κατάρρευση και εκλογική ήττα της μνημονιακής συγκυβέρνησης.

Η '' ενότητα της αριστεράς'' υποσκελίζεται πλέον από την πρόσκληση για την '' δημοκρατική παράτα -ξη'', με το βλέμμα στραμμένο στα κομμάτια του ΠΑΣΟΚ αλλά και της ΔΗΜΑΡ.

Αν αυτός είναι ο βασικός προσανατολισμός του ΣΥΡΙΖΑ, στις αριστερές τάσεις του ΣΥΝ ή σε άλλες οργανώσεις εντός και εκτός ΣΥΡΙΖΑ, φαίνεται πως πέφτει το καθήκον της **συμπλήρωσης ή/και διόρθωσης της πολιτικής στρατηγικής** του, στην βάση ενός εναλλακτικού σχεδίου.

Έχει ενδιαφέρον να σχολιαστεί προβληματική που αναπτύσσεται από το Αριστερό Ρεύμα του ΣΥΝ και ειδικότερα από την πολιτική ομαδοποίηση που συγκροτεί ο

ιστότοπος iskra.gr.
Το ζήτημα της αριστερής κυβέρνησης είναι φυσικά αφετηριακό για αυτές τις δυνάμεις, ενώ δεν φαίνεται να είναι το αντικαπιταλιστικό και αντι-ΕΕ πρόγραμμα. Στην καλύτερη των περιπτώσεων υπάρχει μια καταφυγή σε ένα εγκαταλελειμμένο σύνθημα του ΣΥΡΙΖΑ ''Καμία θυσία για το ευρώ''. Αυτό το σύνθημα όμως, θα είχε νόημα τις παραμονές της ένταξης στην ευρωζώνη πριν 10 χρόνια, όταν δυστυχώς ο ΣΥΝ τάχθηκε υπέρ. Από τότε έγιναν πάμπολλες θυσίες για το ευρώ, τώρα γίνονται πραγματικά ολοκαυτώματα για να μείνουμε σε αυτό και έπονται μεγάλες σφαγές αν παραμείνει η Ελλάδα στο ευρώ.

Οι δυνάμεις αυτές δεν παίρνουν θέση και δεν αντιπαλεύουν το πρόγραμμα ήττας του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν τοποθετούνται επί της ουσίας για αυτό, δεν διαφοροποιούνται.

Στο όνομα ενός αυτοκτονικού ''δημοκρατικού συγκεντρωτισμού'', σιωπούν για την ''αριστερή'' λιτότητα για την οποία κάνει λόγο ο Σταθάκης αλλά και το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ και για την ευρωλαγνεία.

Την ίδια στιγμή, καλούν άλλους να λύσουν το πρόβλημα αυτής της κριτικής. Συχνά μάλιστα τους ... εγκαλούν κιόλας. Έτσι λοιπόν, το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καθίστανται υπεύθυνοι για την '' έλλειψη προετοιμασίας'' ή / και την αποτυχία μιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και καλούνται να τη στηρίξουν.

Θυμίζουν το χωρικό ο οποίος, έβαλε φωτιά στο σπίτι του, και στη συνέχεια το άφησε φλεγόμενο και κατέβηκε στην πλατεία για να καταγγείλει στον παπά τους γείτονες του ότι δεν είδαν τον καπνό και δεν έτρεξαν να τον βοηθήσουν.

ΚΚΕ: ''Είναι στραβός ο γιαλός ή στραβά αρμενίζουμε;''

Το ΚΚΕ, δυστυχώς, φαίνεται πως δεν εκτιμά ότι υπάρχει δυνατότητα πολιτικής στροφής με εν δυνάμει αριστερά και επαναστατικά χαρακτηριστικά. Η άποψη του περίπου λέει: ''Μην εμπιστεύεσαι το ΣΥΡΙΖΑ, μην τρέφεις αυταπάτες. Ας μη σπαταλάμε δυνάμεις με τυχοδιωκτισμούς και φρούδες ελπίδες. Ισχυρό ΚΚΕ, ισχυρό κίνημα, μόνη λύση η λαϊκή εξουσία''. Για το πώς θα φτάσει εκεί, δεν αναπτύσσεται κάποιος ιδιαίτερος προβληματισμός.

Το ΚΚΕ, δεν έχει επικοινωνία με τους μετασχηματισμούς στη πολιτική συμπεριφορά του κόσμου. Δεν πάει καθόλου σε αυτόν, περιμένει να πάει ο κόσμος σε αυτό. Ο κόσμος του ζει μια ιδιότυπη απογοήτευση: Είναι βέβαιοι ότι έχουν δίκιο στα γενικά (καπιταλισμός, κρίση), απορούν πως δε τα καταλαβαίνει ο κόσμος. Διερωτούνται αν είναι αποτελεσματικός ο πόλεμος εναντίον όλων στην αρι-

στερά που έχουν κηρύξει, αλλά από την άλλη πραγματικά τους φαίνεται ασυνήθιστο να συμπαραταχθούν με κομμουνιστικές δυνάμεις όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Για αντικαπιταλιστική στρατηγική λαϊκής και εργατικής ανατροπής

1. **Αντικαπιταλιστικό, αντι-ΕΕ πρόγραμμα**

Η απάντηση στα ζωτικά προβλήματα της κοινωνικής πλειονότητας δεν μπορεί παρά να αναζητηθεί σε μια **αντικαπιταλιστική πολιτική** με δύο αφετηριακά στοιχεία.

Πρώτο: Να χάσει πλούτο, ιδιοκτησία και εξουσία το κεφάλαιο. Ή αυτοί ή το 1,5 εκατομμύριο άνεργων, οι κακοπληρωμένοι εργαζόμενοι, οι φτωχοί, οι κατεστραμμένοι αγρότες και μικρομεσαίοι. Αυτό σημαίνει εθνικοποιήσεις, αύξηση μισθών, μείωση ωρών εργασίας, εργατικό έλεγχο, φορολογία στο κεφάλαιο και άλλα αντικαπιταλιστικά μέτρα.

Δεύτερο: Πρέπει να σπάσει ο δεσμός αίματος κεφαλαίου- ΕΕ με αποχώρηση από αυτήν. Άρνηση πληρωμής του χρέους, αλλιώς δεν υπάρχει αγροτική παραγωγή, δεν υπάρχουν δουλειές και βιομηχανική πολιτική, δεν υπάρχουν μισθοί

2. **Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής- Λαϊκός ξεσηκωμός και εξέγερση**

Το πρόγραμμα αυτό δεν παίρνει άδεια εφαρμογής από το κατεστημένο. Καθαρά πράγματα. Το πρόγραμμα και η κατεύθυνση αυτή, μόνο επιβάλλονται από τον κοινωνικό και πολιτικό αγώνα. Προετοιμαζόμαστε για την επιβολή του, που σημαίνει οργανώνεται ο λαός, πριν από όλα ένα άλλο εργατικό κίνημα με ανεξάρτητο κέντρο αγώνα. Στοχεύουμε συνειδητά σε παλλαϊκό ξεσηκωμό και εξέγερση, που σημαίνει οικοδόμηση οργάνων αγώνα, σε χώρους δουλειάς, κλάδους και σε κατοικία. Οργάνωση, συντονισμός, απεργία, κατάληψη δημοσίων χώρων και επιχειρήσεων, διαδήλωση, συντονισμοί

και συντονισμός των συντονισμών. Κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής

3. **Αγωνιστική αλληλεγγύη και άλλη διεθνοποίηση**

Μια ανατροπή αυτού του τύπου την Ελλάδα, μπορεί να πυροδοτήσει ανατροπές στο νότο της Ευρώπης και να δημιουργήσει άλλες υλικές και πολιτικές προϋποθέσεις για διεθνοποίηση προς όφελος των λαών στη νότια Ευρώπη αλλά και το Μεσόγειο. Έχουν δύναμη οι λαοί στην περιοχή, κανείς δεν είναι σε απομόνωση.

4. **Αντικαπιταλιστικός πόλος- Να ηττηθεί η στρατηγική αστικής διαχείρισης**

Οι σχηματισμοί τηςκοινοβουλευτικής αριστεράς, για διαφορετικούς λόγους, δεν είναι ικανοί για αυτά τα καθήκοντα. Μας οδηγούν σε ήττα ή σε παροπλισμό. Χρειαζόμαστε μια άλλη αριστερά και αυτό σημαίνει οικοδόμηση ενός μαζικού αριστερού αντικαπιταλιστικού πόλου που θα υπηρετεί χωρίς ταλάντευση αυτή την κατεύθυνση. Θα δρα σε κοινή δράση με την κοινοβουλευτική αριστερά, αλλά δεν θα περιορίζεται σε αυτό, ούτε μόνο στο να πιέζει. Θα δρα με πραγματική πολιτική ιδεολογική και κινηματική αυτοτέλεια, ως κινητήρας μιας συνολικής αναμόρφωσης της αριστεράς και του λαϊκού κινήματος.

Δεν αναμένουμε αδρανείς προσδοκώντας σε μια αποτυχία της στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ. Ούτε καταναλωνόμαστε σε μια ατελέσφορη προσπάθεια διόρθωσης και τελικά κριτικής υποστήριξης του ΣΥΡΙΖΑ. Μαχόμαστε σήμερα για να αποκτήσουν ηγεμονία τα βασικά της στοιχεία, με ήττα των πολιτικών στρατηγικών της ενσωμάτωσης στο σύστημα. Σήμερα, πριν πληρώσουμε όλοι την ήττα τους.

5.Ανατροπή και εργατική εξουσία

Η αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης, μια πολιτική στροφή με λαϊκή εξέγερση από τα κάτω, δεν μπορεί και δε θα σταθεί μετέωρη. Θα βρεθεί αντιμέτωπη με τον σκληρό πυρήνα του αστικού κράτους και την ΕΕ. Η αντικαπιταλιστική αριστερά θέτει το ζήτημα της προετοιμασίας για την συνολική σύγκρουση και την επανάσταση. Διαφορετικά το όποιο βήμα είτε θα απορροφηθεί στο σύστημα είτε θα συντριβεί.

Δέσμευση, τόλμη, πειθαρχία στην κοινωνική ανάγκη

Κανένα σχέδιο, κανενός κόμματος, μετώπου ή κινήματος-στο βαθμό που μιλάμε για αυθεντικές λαϊκές εξεγέρσεις και επαναστάσεις- δεν εξελίχθηκε ποτέ όπως το είχαν στο νου και στο χαρτί οι εμπνευστές του.

Η διαλεκτική του πραγματικού αγώνα, δημιουργεί τις δικές της πρωτότυπες εκδοχές. Το οποιοδήποτε πολιτικό πρόγραμμα όχι μόνο δεν αποτελεί αυτοσκοπό και εργολαβία, αλλά συνειδητά πρέπει να περιλαμβάνει την δυνατότητα αναίρεσης του. Μοναδικός γνώμονας η κοινωνική ανάγκη.

Σήμερα, πρέπει να ζήσει ο λαός. Να βγει νικητής απέναντι σε αυτή την πρωτόφαντη καπιταλιστική επίθεση.

Οι πολιτικές στρατηγικές της αριστεράς, αν είναι διατυπωμένες με πραγματικά ανιδιοτελή τρόπο, στρατευμένες στις ανάγκες του αγώνα, θα κριθούν μέσα σε αυ-

τόν.
Να δοκιμάσουμε λοιπόν.
Γιατί όχι αριστερός συντονισμός, κοινή δράση της αριστεράς, χωρίς ελάχιστα ή άλλα προαπαιτούμενα; Με αγωνιστικό πνεύμα, συντροφικότητα, αλληλεγγύη.
Τι κάνουμε για τη συνέχεια των αγώνων;
Γιατί όχι από κοινού υποστήριξη απεργιακής συνέχειας εκτός ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ;
Γιατί όχι καταλήψεις όλων των Περιφερειών ή των ΔΟΥ ή άλλων δημόσιων χώρων;
Είναι εκτός συζήτησης άραγε η αποχώρηση των βουλευτών της αριστεράς από τη Βουλή και η συγκρότηση ανταγωνιστικού κέντρου προς το συστημικό μπλοκ;

Ανατροπή χωρίς ξεσηκωμό και εξέγερση;

Επιχειρήματα μπορούν να ακουστούν πολλά.
Ένα είναι το ουσιαστικό: ''Ο κόσμος δε θα ήθελε μια εξέγερση. Θα προτιμούσε πιο ήρεμα πράγματα.''
Και ποιος αλήθεια δε θα τα προτιμούσε;
Η ιστορία, η ταξική πάλη, δεν προχώρησε όμως ποτέ με τις προτιμήσεις, ούτε με τις αυταπάτες.
Και έχει σημασία το αποτύπωμα που αφήνει η ιστορία. Όχι μόνο των εργατικών και σοσιαλιστικών αγώνων. Δεν θυμάμαι να τραγουδάμε σε κάποια ταβέρνα κάτι για την εκλογική επιτυχία της ΕΔΑ το 1958, ούτε για το αλήστου μνήμης ''ΚΚΕ-αλλαγή-β'κατανομή-17%''
Τι τραγουδούν οι οργισμένοι και εξεγερμένοι αιώνες τώρα σε τούτο τον τόπο;

Πότε θα κάμει ξαστεριά,
πότε θα φλεβαρίσει,

να πάρω το ντουφέκι μου,
την έμορφη πατρόνα,

να κατεβώ στον Ομαλό,
στη στράτα του Μουσούρου,

να κάμω μάνες δίχως γιους,
γυναίκες δίχως άντρες,

να κάμω και μωρά παιδιά,
να κλαιν' δίχως μανάδες,

να κλαιν' τη νύχτα για νερό,
και την αυγή για γάλα,

και τ' αποδιαφωτίσματα
τη δόλια τους τη μάνα...

Σκέφτηκε μήπως να πει κανείς ότι το τραγούδι αυτό του αγνώστου δημιουργού, υμνεί κάποια . βαρβαρότητα; Ή, αντίθετα, στεκόμαστε όλοι ασυναίσθητα στη βαθύτερη σοφία του, πως χωρίς σκληρό και ανελέητο αγώνα οι αδικημένοι και καταπιεσμένοι, θα είναι και οι μονίμως ηττημένοι;

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΟ ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Γράφει ο Ειρηναίος Μαράκης

«*Το ελατήριο της εποχής μας είναι πολύ πιο δυνατό από το ελατήριο του καθενός μας. Το σπείρωμα της ιστορίας θα ξετυλιχθεί ως την άκρη. Ας μην αντιταχτούμε σ' αυτό, ας το βοηθήσουμε με τις συνειδητές προσπάθειες της σκέψης και της θέλησης. Ας προετοιμάσουμε το μέλλον. Ας καταχτήσουμε για τον καθένα και για την καθεμιά, το δικαίωμα στο ψωμί και το δικαίωμα στο τραγούδι».*

Λεόν Τρότσκι

Βρισκόμαστε στην εποχή ενός σκληρού και αδυσώπητου ταξικού πολέμου. Η αστική τάξη στο όνομα της ανάκαμψης προσπαθεί, χωρίς επιτυχία, να εφαρμόσει τα νέα αντεργατικά μέτρα που αν περάσουν θα ισοπεδώσουν την παραγωγική δύναμη της χώρας και η εργατική τάξη αντιστέκεται γενναία τσακίζοντας κάθε επίθεση των καπιταλιστών, κερδίζοντας πολύτιμες νίκες στο πεδίο της ταξικής πάλης, ανατρέποντας μνημόνια και κυβερνήσεις. Όπως φαίνεται σύντομα θα έχουμε την ίδια κατάληξη και με την κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου - Κουβέλη. Γιατί όσο και να πανηγυρίζουν ότι πέτυχαν μια νέα νίκη στο δρόμο για τη σωτηρία ψηφίζοντας το πολυνομοσχέδιο με τα νέα επώδυνα μέτρα, έπειτα από 14ωρη θυελλώδη συζήτηση στην Ολομέλεια της Βουλής, και με 153 ψήφους υπέρ, 128 "όχι" και 18 "παρών" ο πραγματικός νικητής δεν

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΑΣ.
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΜΑΣ.

είναι άλλος από την εργατική τάξη. Οι μαζικότατες διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις έξω από το Κοινοβούλιο τόσων απεργών, συνδικαλιστών, απλού κόσμου και σωματείων όπως και οι εκατοντάδες διαδηλώσεις σε ολόκληρη τη χώρα δείχνουν ότι μπορούμε να αποτελειώσουμε και την κυβέρνηση τους και τις βαρβαρότητες των τροϊκανών. Απόδειξη ότι παρόλο που η συγκυβέρνηση στηρίζονταν σε μια πλαστή κοινοβουλευτική πλειοψηφία, με τις 50 έδρες δώρο του εκλογικού νόμου Παυλόπουλου στο πρώτο κόμμα, το νέο μνημόνιο ψηφίστηκε με την ψυχή στο στόμα. Το Μνημόνιο 3 στοίχισε μάλιστα έξι βουλευτές στο ΠΑΣΟΚ, που ο Βενιζέλος τρέφει ακόμα αυταπάτες για την επιρροή του, και άλλον ένα στη ΝΔ, οι οποίοι διαγράφησαν λόγω διαφοροποίησης από την επίσημη γραμμή των δύο κομμάτων για στήριξη του πολυνομοσχεδίου. Την ίδια ώρα όπως και τις επόμενες ημέρες διάφοροι εργασιακοί χώροι (ΠΟΕ - ΟΤΑ) και οι διάφορες λαϊκές συνελεύσεις (Ηράκλειο) προχωρούσαν σε κλιμάκωση της δράση και του αγώνα τους.

Εδώ όμως καταλήγουμε σε ορισμένα κρίσιμα ερωτήματα που ενδιαφέρουν τον κόσμο της δουλειάς: μετά τον Σαμαρά, τι θα ακολουθήσει; Πώς θα ανατρέψουμε τα μνημόνια της εκμετάλλευσης; Η απάντηση δεν μπορεί να είναι άλλη από την Εξέγερση και την Επανάσταση της εργατικής τάξης και του λαού ενάντια στη δικτατορία του κεφαλαίου, με μαζική οργάνωση και δράση στους χώρους εργασίας. Το ακόλουθο όμως ερώτημα είναι πώς και με ποιό τρόπο θα πραγματοποιηθεί η πολυπόθητη ανατροπή εφόσον οι καπιταλιστές είναι δυνατοί και έχουν όπλα και εμπειρία αιώνων. Στην απάντηση τους όσοι παρεμβαίνουν στους διάφορους χώρους, γιατί σε αυτούς απευθύνονται κυρίως τέτοια ερωτήματα, πρέπει να είναι προσεκτικοί και χρειάζεται να τονίσουν ότι η εξέγερση δεν πρέπει να περιορίζεται ως μια προσπάθεια επίλυσης του βιοτικού προβλήματος των πολιτών ή να ασχολείται μόνο με την οικονομία, όσο κι αν αποτελεί πρώτη επιλογή, αλλά να απλωθεί ως τέτοια στους χώρους της επιστήμης, της τεχνολογίας, της κοινωνίας, της παιδείας και του πολιτισμού. Έτσι κι αλλιώς οι ανίερες επιθέσεις στον τρόπο ζωή μας, επηρεάζουν και πλήθος άλλων δραστηριοτήτων μας και είναι αποτέλεσμα ενός καλά συντονισμένου κι οργανωμένου σχεδίου από την πλευρά των αστών. Όταν για παράδειγμα η Χρυσή Αυγή τάσσεται κατά των μαθητών της μουσουλμανικής μειονότητας στη Θράκη και προπαγανδίζει με όλους τους τρόπους ότι αποτελούν εμπόδιο στην πρόοδο των Ελλήνων

μαθητών επειδή χαίρουν ειδικής ποσόστωσης ως μειονότητα για την εισαγωγή τους σε διάφορες σχολές, ενώ αποσιωπούν επιδεικτικά τις ευθύνες του κράτους για την άθλια εικόνα της ελληνικής εκπαίδευσης, για την ανεργία των εκπαιδευτικών και τις προσπάθειες ιδιωτικοποίησης της παιδείας, ο αγώνας του κάθε δημοκράτη δεν πρέπει να εστιάζει μόνο σε μια πλευρά του προβλήματος.

Η λύση πρέπει να είναι σύνθετη και να περιλαμβάνει αντιφασιστικά μαθήματα και δράσεις από κοινού με τους μουσουλμάνους και Έλληνες μαθητές, με απεργιακούς αγώνες ενάντια στην απαξίωση της παιδείας και με μαζικές πολιτιστικές εκδηλώσεις που θα συνδέουν το σχολείο με τη γειτονιά καθιστώντας το κέντρο πολιτισμού.

Στην τέχνη και τον πολιτισμό επίσης χρειάζεται μια μαζική καλλιτεχνική ανασυγκρότηση μέσω της οποίας η νέα συνείδηση που αργά αλλά σταθερά οικοδομείται, να αποκτήσει εκείνα τα εργαλεία που θα είναι ικανά να οδηγήσουν σε ένα νέο τύπο Ανθρώπου. Σε αυτό το σημείο χρειάζεται να αξιοποιήσουμε όλες τις προσπάθειες που έχουν γίνει στο παρελθόν και προσπαθούν να προσφέρουν ή πρόσφεραν τουλάχιστον αξιόλογο καλλιτεχνικό προϊόν στους πολίτες όπως κάνουν οι διάφορες κολεκτίβες, οι κινήσεις που προέρχονται από τον αναρχικό χώρο και ακόμα προσπάθειες με ευρύτερη αναγνώριση όπως η Κίνηση Μαβίλη (όπου συμμετείχαν και κάτοικοι του Ψειρή) στο Θέατρο Εμπρός έως τις πολύ επιτυχημένες προσπάθειες στον κινηματογραφικό χώρο.

Παρόλα αυτά χωρίς σύνδεση με το ευρύτερο δημοκρατικό και εργατικό κίνημα που μπορεί να προστατεύσει αποτελεσματικά αυτές τις προσπάθειες από την διαρκώς αυξανόμενη κρατική καταστολή και παρέμβαση τότε κάθε προσπάθεια όσο ισχυρή και να είναι ή όσο και πρωτοποριακές δράσεις να παράγει τότε μοιραία θα οδηγείται στο κλείσιμο. Τα παραδείγματα του Θεάτρου Εμπρός αλλά και του θεατρικού έργου Corpus Christi που κατέβηκε είναι χαρακτηριστικά.

Γνωρίζουμε επίσης πολύ καλά ότι υπάρχουν αξιόλογα έργα της διανόησης στο μυθιστόρημα, τον κινηματογράφο και τις άλλες τέχνες που δεν μπορούν να επικοινωνήσουν με το ευρύ κοινό γιατί το σύστημα προώθησης είναι έτσι κατασκευασμένο ώστε να διαφημίζονται έργα που δεν ικανοποιούν τις ανάγκες μας, ούτε μιλάνε για πράγματα που μας ενδιαφέρουν. Εδώ μας έρχεται κατευθείαν στο μυαλό το παράδειγμα του

Κυνόδοντα και άλλων ταινιών που παίχτηκαν στους ελληνικούς κινηματογράφους ύστερα από την εγχώρια και διεθνή αναγνώριση που έλαβαν.

Άρα η εξέγερση μας που πρέπει όπως ξαναγράψαμε πρέπει να επεκταθεί σε όλους τους τομείς χρειάζεται να αναπτύξει εκείνα τα αντικαπιταλιστικά, αντιφασιστικά και δημοκρατικά χαρακτηριστικά που θα αποτελέσουν βασικό παράγοντα αποσταθεροποίησης της κατεστημένης κοινωνικής πραγματικότητας.

Το ζήτημα όμως που μπορούν να αντιμετωπίσουν τέτοιες προσπάθειες είναι ότι δεν υπάρχει προκαθορισμένη συνταγή και τρόπος για να αναπτυχθούν και να διαδοθούν στην κοινωνία με τον καλύτερο δυνατό τρόπο εφόσον η ιστορική εμπειρία, αν εξαιρέσει κανείς την εμπειρία και τα διδάγματα της μεγάλης Οκτωβριανής Επανάστασης, είναι ουσιαστικά ανύπαρκτη. Ίσως το μεγαλύτερο παράδειγμα και μάθημα από εκείνη τη συγκλονιστική εποχή είναι ότι δεν πρέπει να υπάρχουν προκαθορισμένες συνταγές αλλά να αφεθεί ο κόσμος της δουλειάς να βρει μόνος του τους τρόπους και τις λύσεις που πιστεύει ότι μπορούν να βοηθήσουν στον αγώνα του. Αν και κάποιες βασικές αρχές επιβάλλεται να υπάρχουν από πριν όπως ο σεβασμός στην άποψη του άλλου που μπορεί μέσω μια δημοκρατικής αντιπαράθεσης να προσφέρει ουσιαστικά στον κοινό πολιτιστικό και κυρίως πολιτικό αγώνα. Βέβαια, όσο απαραίτητη και να είναι η εξέγερση στην κοινωνία, την τεχνολογία και τον πολιτισμό, αυτό είναι δύσκολο να γίνει με ειρηνικούς όρους την ίδια στιγμή που το επίσημο κράτος και το ναζιστικό δεκανίκι του χρησιμοποιούν ένοπλη βία και καταστολή με αποτέλεσμα αρκετούς θανάτους από την έναρξη της κρίσης μέχρι σήμερα. Άρα η απάντηση από την πλευρά μας δεν μπορεί να είναι άλλη από την βίαιη κατάληψη των

μέσων παραγωγής αξιοποιώντας τα εργαλεία που έχουμε, την γενική πολιτική απεργία διαρκείας και τον εργατικό έλεγχο. Μέσα σε αυτό το περιβάλλον οι άνθρωποι της τέχνης και του πολιτισμού θα μπορέσουν να κινητοποιηθούν έτσι ώστε να εγκαθιδρύσουν από κοινού με τον εργαζόμενο λαό όχι μόνο το βασίλειο της δικής μας αναγκαιότητας αλλά και το βασίλειο της αληθινής δημοκρατίας που θα οδηγήσει στην ανάπτυξη αυτού του νέου τύπου Ανθρώπου που θα είναι ικανός να αποφασίζει για το μέλλον των παιδιών του και της κοινωνίας.

Όμως για να φτάσουμε σε αυτό πρέπει να ξεκινήσουμε από σήμερα, ισοπεδώνοντας το στρατόπεδο του αντιπάλου και οργανώνοντας τις μάχες μας με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.
Αλλιώς θα αντιμετωπίσουμε μια διαφορετικού τύπου εξέγερση όπου το « σκοτεινό πλήθος της Αβύσσου»

- οι άνθρωποι χωρίς ελπίδα – θα καταστρέψουν κάθε προσπάθεια πολιτικής και πολιτιστικής ανασυγκρότησης ίσως και δίνοντας, ασυνείδητα πάντα, την ευκαιρία στην αστική τάξη να επιβάλλει τη θέληση της με καταστρεπτικά αποτελέσματα για την κοινωνία.

Στον Πόλεμο δεν χρειάζεται ποτέ να ζητάς συγγνώμη.
Ο Πόλεμος είναι το λογικό αποτέλεσμα της ηθικής βεβαιότητας.
...
Ο Πόλεμος είναι ο νόμιμος τρόπος των ανίσχυρων να αντισταθούν στη βία των ισχυρών.
Ο Πόλεμος είναι απάτη όπως ακριβώς η ειρήνη είναι ανύπαρκτη.
Ο Πόλεμος είναι μια διεθνής υπόσχεση για να καλύψει την εγχώρια διαφορά.
...
Ο Πόλεμος είναι η μόνη μας ελπίδα.
Ο Πόλεμος είναι η πατρική περιουσία μας.
Ο Πόλεμος είναι το δικαιωμά μας.
Ο Πόλεμος είναι η υποχρέωση μας.

Τσαρλς Μπέρνσταϊν, Ιστορίες Πολέμου

ΤαΨηΛάΤηΣΕβΔοΜάΔαΣ

(μέρος Βου...)

Σε 25,4% ανήλθε το ποσοστό ανεργίας τον Αύγουστο του 2012, έναντι 18,4% τον Αύγουστο του 2011 και 24,8% τον Ιούλιο του 2012, όπως ανακοίνωσε σήμερα η Ελληνική Στατιστική Αρχή. Το σύνολο των απασχολουμένων κατά τον Αύγουστο του 2012 εκτιμάται ότι ανήλθε σε 3.726.663 άτομα. Οι άνεργοι ανήλθαν σε 1.267.595 άτομα, ενώ ο οικονομικά μη ενεργός πληθυσμός ανήλθε σε 3.375.297 άτομα, όπως αναφέρει η ΕΛΣΤΑΤ.

Οι απασχολούμενοι μειώθηκαν κατά 327.658 άτομα σε σχέση με τον Αύγουστο του 2011 (μείωση 8,1%) και κατά 36.597 άτομα σε σχέση με τον Ιούλιο του 2012 (μείωση 1,0%).

Οι άνεργοι αυξήθηκαν κατά 351.666 άτομα σε σχέση με τον Αύγουστο του 2011 (αύξηση 38,4%) και κατά 23.442 άτομα σε σχέση με τον Ιούλιο του 2012 (αύξηση 1,9%).

Οι οικονομικά μη ενεργοί, δηλαδή τα άτομα που δεν εργάζονται ούτε αναζητούν εργασία, αυξήθηκαν κατά 14.003 άτομα σε σχέση με τον Αύγουστο του 2011 (αύξηση 0,4%) και κατά 9.554 άτομα σε σχέση με τον Ιούλιο του 2012 (αύξηση 0,3%).

Απίστευτες καταγγελίες από τους Γάλλους οπαδούς της Μονπελιέ για την αστυνομική βία που δέχτηκαν στο "Γ. Καραϊσκάκης". "Μέχρι και ο υπεύθυνος ασφαλείας της Μονπελιέ χτυπήθηκε", αναφέρει η μαρτυρία, ενώ μιλούν για ξύλο της ΕΛ.ΑΣ σε γυναίκες και σοβαρούς τραυματισμούς που μπορούσαν να προκαλέσουν θάνατο!

Δεν έφταναν στην ΕΛ.ΑΣ οι καταγγελίες του Guardian για τα περιστατικά αστυνομικής βίας στην ΓΑΔΑ, ήρθαν και νέες καταγγελίες αυτή τη φορά από την Γαλλία.

Την έντονη αντίδραση των νοσοκομειακών γιατρών προκαλεί η απόφαση κυβέρνησης- τρόικας να πληρώνουμε ακόμη και εισιτήριο για την εισαγωγή στα νοσοκομεία 25 ευρώ, ανεξάρτητα από όλα τα άλλα έξοδα.

Γι αυτό και οι Νοσοκομειακοί γιατροί αποφάσισαν μέσα στις επόμενες εβδομάδες να υλοποιήσουν την απόφαση της ΟΕΝΓΕ και ν' ανοίξουν τα Νοσοκομεία στους άπορους και ανασφάλιστους κάθε Τετάρτη στην αρχή και στη συνέχεια περισσότερες μέρες της εβδομάδας, ζητώντας τη στήριξη όλων των κοινωνικών φορέων, ώστε να υλοποιηθεί αυτό το δύσκολο αλλά αναγκαίο εγχείρημα για την επιβίωση της ελληνικής κοινωνίας.

Τριάντα ημερών διορία έχει για να εγκαταλείψει τη χώρα ο Αιγύπτιος μετανάστης που έπεσε θύμα κτηνώδους βασανισμού στη Σαλαμίνα από τον εργοδότη του και άλλα τρία άτομα το περασμένο Σαββατοκύριακο. κατά την διάρκεια της κατάθεσής του στον ανακριτή, ο 30χρονος Ουάλιντ κατέρρευσε, παρουσιάζοντας μάλιστα αιμορραγία και μεταφέρθηκε με ασθενοφόρο στο νοσοκομείο.

Οπως δήλωσε η δικηγόρος του θα γίνουν διαβήματα ώστε να δοθεί άσυλο ή προσωρινή άδεια παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους προκειμένου να μπορέσει να καταθέσει στη δίκη. Αν αυτό δεν επιτευχθεί, θα επιστρέψει στην Αίγυπτο.

Μία συζήτηση με τον Αλκιβιάδη Κωνσταντόπουλο…..

1. «Γαμώ τη καταδίκη μου δεν πλήρωσα το νοίκι μου» ο εμβληματικός σου στίχος που σε έκανε γνωστό σε συνδυασμό με το «άνθρωπος - ορχήστρα» όπως σε αποκαλούν πολλοί. Πώς ξεκίνησες την μουσική σου πορεία και που έχεις καταλήξει έως σήμερα;

Ξεκίνησα από μικρός βιολί και από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου μελετάω μουσική ή καταπιάνομαι με κάποιο όργανο. Μπορώ να πω ότι είμαι από τους τυχερούς γιατί πραγματικά κάνω αυτό που αγαπώ όσο δύσκολα κι αν είναι σήμερα τα πράγματα.

2.Σε έχουμε δει να συμμετέχεις σε πολλές συναυλίες αλληλεγγύης ή να έχεις δωρεάν είσοδο σε πολλές άλλες και μαζί με πολλούς άλλους καλλιτέχνες που συμμετέχουν σε παρόμοιες δράσεις θα λέγαμε ότι αυτήν την περίοδο της κρίσης η μουσική μπορεί να γεννήσει ένα νέο κίνημα αλληλεγγύης και πολιτισμού κόντρα στην βαρβαρότητα. Πιστεύεις σε κάτι τέτοιο ή χρειάζεται κάτι μεγαλύτερο από αυτό για να δώσει έστω ένα μικρό σπρώξιμο στην ελληνική κοινωνία;

Αυτό που πρέπει να καταλάβουμε είναι ότι μας λείπει η "συνείδηση" και η γενικότερη "παιδεία". Ο καθένας μέσα από το χώρο του μπορεί και οφείλει να στείλει κάποια μηνύματα αλλά το βασικότερο όλων είναι να μάθουμε να σεβόμαστε το διπλανό μας.

3.Κατά την περίοδο της «μάχης» της Κερατέας σε είδαμε να συμμετέχεις και στις κινητοποιή-

σεις και στις διάφορες συναυλίες συμπαράστασης. Γενικότερα έζησες αυτά τα γεγονότα από μέσα. Τι ήταν αυτό, πιστεύεις που έκανε τον κόσμο να «νικήσει» ;

Έχω μεγαλώσει στην Κερατέα και δεν θα μπορούσα να λείπω από κάτι που αφορά και εμένα. Αυτό που έκανε τον κόσμο να νικήσει ήταν απλά το ότι ήταν όλοι εκεί ενωμένοι. Όσο απλό κι αν ακούγεται είναι κάτι δύσκολο να γίνει στην πράξη.

4.Φτώχεια, ανεργία, καταστολή, αυτή είναι η Ελλάδα του 2012, τι νομίζεις ότι φταίει και φτάσαμε στην σημερινή κατάσταση;

Θα μπορούσαμε να πούμε πάρα πολλά σχετικά με τις αιτίες που οδήγησαν στην σημερινή κατάσταση. Ο πιό σημαντικός είναι ο "ωχαδελφισμός" που επικράτησε τα τελευταία είκοσι τουλάχιστον χρόνια.

5.Δεδομένου ότι πέρασε και ένα νέο μνημόνιο με τον όποιο τρόπο πέρασε… τι πιστεύεις πως πρέπει να κάνουμε για να αλλάξει η κατάσταση; Ποια είναι η δικιά σου πρόταση για την λύση από το αδιέξοδο;

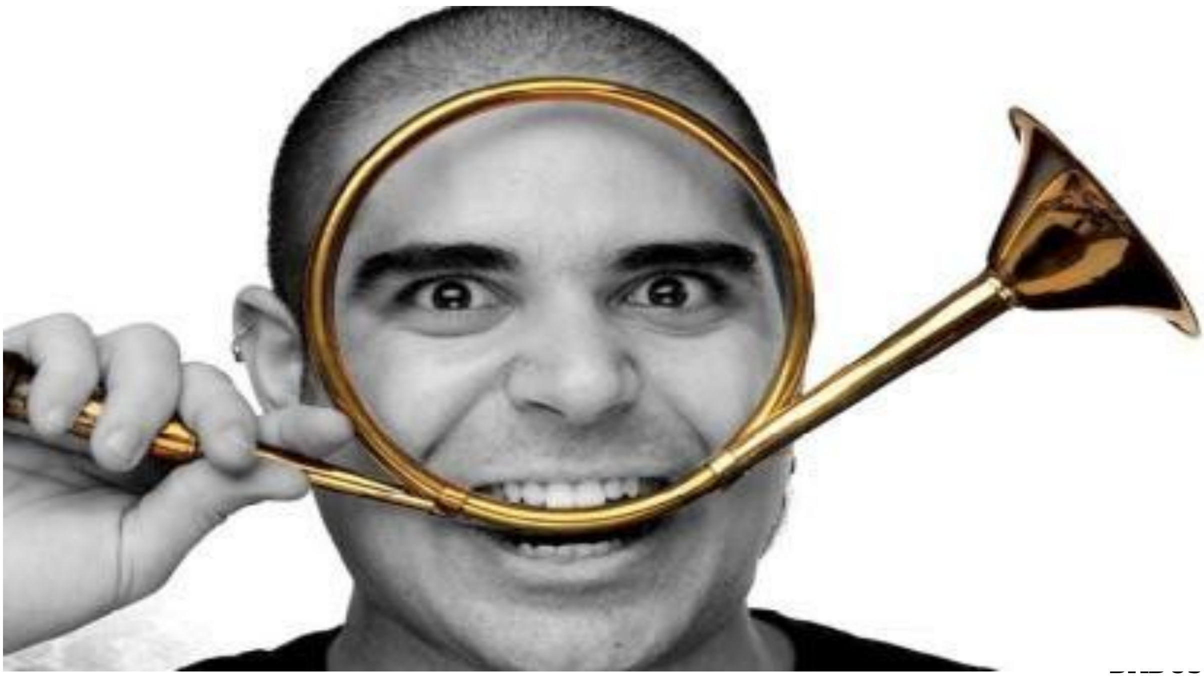
Να σταματήσουμε πρώτα να κοροϊδεύουμε οι ίδιοι τον εαυτό μας ότι η κατάσταση μπορεί να αλλάξει χωρίς να χρειαστεί να κάνουμε εμείς τίποτα. Για να αλλάξει η κατάσταση πρέπει δυστυχώς να ξαναρχίσουμε από τα βασικά. Όπως είπα και παραπάνω πρέπει να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι στην πράξη και να αρχίσουμε από τα απλά και καθημερινά πράγματα.

6.Σε αντίστοιχες ιστορικές περιόδους ο αγώνας του λαού για μια συνολική αλλαγή γινόταν στο φόντο μιας πολιτιστικής αλλαγής. Πάντα οι αγώνες είχαν και τα δικά τους «σάουντρακ» ας το πούμε… Τι είναι αυτό που λείπει σήμερα είτε από τους μουσικούς, είτε από την ελληνική μουσική σκηνή, είτε από την ελληνική κοινωνία και δεν πραγματοποιείται αυτή η κοινωνικό-πολιτιστική εξέγερση;

Μπορεί να μην έχει γίνει έως σήμερα μία εξέγερση όπως αυτές που στο παρελθόν άλλαξαν το πολιτικό σκηνικό της χώρας, αυτό δεν σημαίνει όμως ότι υπάρχει και στασιμότητα. Οι άνθρωποι προβληματίζονται και αναθεωρούν απόψεις που είχαν παγιωθεί την τελευταία περίοδο. Ούτως ή άλλως στις δύσκολες εποχές βγαίνουν ωραία πράγματα στην τέχνη.

7.Συνοψίζοντας ποιο πιστεύεις είναι το μέλλον του ελληνικού λαού, που θα καταλήξουμε;

Δεν ξέρω που θα καταλήξουμε, αυτό που θέλω είναι να έχουμε καταλήξει εκεί ελεύθεροι και με τη δική μας βούληση.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ, Ο ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΣΜΟΣ Κ

«ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛ

Σκέψεις, παρατηρήσεις και αναφορές από το Συγγραφικό έργο «Η Εργασία, ο καταναλωτισμός και οι νεόπτ

Σε έναν κόσμο που κατοικείται από καταναλωτές, δεν υπάρχει χώρος για κράτος πρόνοιας. Αυτή η αξιοσέβαστη κληρονομιά της βιομηχανικής κοινωνίας παρουσιάζεται ξαφνικά να είναι ξαφνικά το κράτος –παραμάνα, που παραχαϊδεύει τους οκνηρούς, περιθάλπει τους αχρείους και υποθάλπει τους διεφθαρμένους...

ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΠΤΩΧΟΙ

ΛΕΥΘΕΡΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ»

ωχοι» του Ζίγκμουντ Μπάουμαν.

ΕΡΓΑΣΙΑ, ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΠΤΩΧΟΙ

Ένα από τα πιο συναρπαστικά φαινόμενα στην εποχή μας είναι, η φτώχεια εν μέσω της αφθονίας. Η ύπαρξη της φτώχειας σε κοινωνίες αφθονίας αποτελεί ένα κατεξοχήν ηθικό παραλογισμό, μια διαστρέβλωση της ηθικής φύσης του ανθρώπου. Καμία κοινωνία δε μπορεί να είναι ηθικά συνεπής με τον εαυτό της, πόσο μάλλον να είναι ελεύθερη ή αυτόνομη, εάν δεν εξαλείψει τη φτώχεια. Η ηθική της εργασίας ήταν το όπλο των «φωτισμένων νοών» στη μάχη κατά της ελευθερίας, της αυτονομίας και της δημιουργικότητας του εργάτη-τεχνίτη. Έτσι ο παραδοσιακός άνθρωπος έπρεπε να απολέσει την ελευθερία του, την αυτονομία του, τις δεξιότητές του και την περηφάνια του. Η παράδοση έπρεπε να παταχθεί γιατί σήμαινε ότι οι άνθρωποι ήταν ικανοποιημένοι με αυτά που είχαν και απείχαν από το «περισσότερο», προτιμούσαν να ψαρεύουν το πρωί και να φιλοσοφούν το βράδυ αντί να εργάζονται πυρετωδώς για να αυξήσουν τον κοινωνικό πλούτο.

Η χειραφέτηση της εργασίας από τους επικεντρωμένους στην αγορά υπολογισμούς απαιτεί την αντικατάσταση της ηθικής και της εργασίας από την ηθική της δεξιοτεχνίας. Μια κοινωνία, η οποία χάρη στην τρομακτική ισχύ που έχουν συσσωρεύσει αιώνες εργασίας, μπορεί κάλλιστα να παράγει οτιδήποτε αναγκαίο χωρίς τη συμμετοχή ενός μεγάλου και αυξανόμενου αριθμού μελών της. Στην καταναλωτική κοινωνία η μαζική παραγωγή δεν απαιτεί πλέον μαζική εργασία κι έτσι οι φτωχοί, που κάποτε συνιστούσαν τον εφεδρικό

Μόνο στις χώρες τις ΕΕ, πάνω από 116 εκατομμύρια άνθρωποι διατρέχουν κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού, περίπου 40 εκατομμύρια υποφέρουν από σοβαρές υλικές στερήσεις ενώ 25 εκατομμύρια παιδιά διατρέχουν κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού.

ποτέ να θεωρείται πλήρως ικανοποιημένη, καμία επιθυμία να μη θεωρείται ύστατη.

Με την επίφαση της ηθικής της εργασίας προωθούνταν η ηθική της πειθαρχίας, δηλαδή το να μη νοιάζεσαι για περηφάνια και τιμή, για θέλω και σκοπούς αλλά να εργάζεσαι σθεναρά έστω και αν θεωρείς ότι δεν υπάρχει κάποιος λόγος. Ο τρόπος αυτός στόχευε στο να συνηθίσει τους εργάτες στην άκριτη υπακοή, αποστερώντας τους από την περηφάνια που αντλεί κάποιος όταν εκτελεί επιδέξια μια εργασία με αποτέλεσμα να τους υποχρεώνει στην εκτέλεση ενός καθήκοντος, του οποίου το νόημα τους διέφευγε. Η σταυροφορία της ηθικής της εργασίας ήταν αγώνας για τον έλεγχο και την υποταγή. Ήταν αγώνας εξουσίας, ένας αγώνας για να εξαναγκαστούν οι εργαζόμενοι να αποδεχτούν στο όνομα της ηθικής ευγένειας του εργοστασιακού βίου, ένα βίο που δεν ήταν ούτε ευγενής, ούτε ανταποκρίνονταν στους δικούς τους κανόνες, ηθικής και αξιοπρέπειας.

στρατό εργασίας αναπλάστηκαν ως ατελείς καταναλωτές. Ο καταναλωτής πρέπει να βομβαρδίζεται συνέχεια με καινούριες επιλογές και να θεωρεί ότι αυτός με την ευφυΐα του και μόνο, πέτυχε αυτή την «καταπληκτική ευκαιρία». Τα πρέπει και οι ηθικές ευθύνες δεν ταιριάζουν στον καταναλωτή. Σε μία τέτοια ιδεώδη κατάσταση, ένας καταναλωτής δεν πρέπει να ενστερνίζεται τίποτα σε σταθερή βάση, τίποτα δεν θα πρέπει να τον δεσμεύει για πάντα, καμία ανάγκη του δεν πρέπει

Οίκοι καταναγκαστικής εργασίας, φτωχοκομεία, εργοστάσια, φυλακές, άσυλα για τους τρελούς, νοσοκομεία, σχολεία. Όλα αυτά τα ιδρύματα έπρεπε να επιβάλουν ένα ενιαίο πρό-

τυπο κανονικής και προβλέψιμης συμπεριφοράς πάνω σε ένα ετερόκλιτο και ουσιαστικά απείθαρχο πληθυσμό τροφίμων. Όλα τους εν συντομία, έπρεπε να εξουδετερώσουν ή να απαλείψουν την ποικιλία των ανθρώπινων συνηθειών και κλίσεων έτσι ώστε να είναι δυνατή η επιβολή ενός κανόνα συμπεριφοράς για όλους. Το φτωχοκομείο διαχώριζε τους αληθινούς άπορους από αυτούς που ήταν ύποπτοι ότι απλώς μασκαρεύονταν έτσι με σκοπό να αποφύγουν τις δοκιμασίες της κανονικής εργασίας. Κανένας πέρα του αληθινού άπορου δεν θα επέλεγε τον περιορισμό στο φτωχοκομείο εάν οι συνθήκες μέσα σε αυτό καθίσταντο αρκετά τρομακτικές. Όσο πιο τρομακτικά ήταν τα νέα που διέρρεαν από τους τοίχους του φτωχοκομείου, τόσο πιο πολύ η σκλαβιά των εργοστασιακών χεριών θα φαίνονταν σαν ελευθερία και η αθλιότητά τους θα έμοιαζε με άγγιγμα της τύχης και με ευλογία. Η υπερβολική ασχήμια της παραμονής στο φτωχοκομείο και στα άλλα ιδρύματα, η οποία χρησίμευε ως σημείο αναφοράς για να εκτιμηθεί η ποιότητα της ζωής στο εργοστάσιο, διεύρυνε απελπιστικά τη δυνατότητα των εργοδο-

τών να ασκούν πιέσεις στην αντοχή των εργαζομένων τους χωρίς το φόβο της εξέγερσης ή της απόσυρσης από την εργασία.

Σε μια κοινωνία που είναι γνωστή για το ταλέντο και την αγάπη της στις κατηγοριοποιήσεις και τις ταξινομήσεις, το είδος της εργασίας συνιστούσε την αποφασιστική κατηγοριοποίηση από την οποία απέρρεαν όλα τα άλλα που σχετίζονταν με την κοινή ζωή των ανθρώπων. Οι άνθρωποι χωρίς την απασχόληση ήταν άνθρωποι χωρίς αφεντικά, άνθρωποι εκτός ελέγχου, μη επιτηρούμενοι, χωρίς επίβλεψη, μη υποκινούμενοι σε οποιαδήποτε ρουτίνα. Εάν η υποταγή της πλειονότητας του ανδρικού πληθυσμού στην πειθαρχία της εργασίας στο εργοστάσιο ήταν η κυρίαρχη μέθοδος παραγωγής και διατήρησης της κοινωνικής τάξης, το απαραίτητο συμπλήρωμα ήταν η ισχυρή και σταθερή πατριαρχική οικογένεια.

Η ηθική της εργασίας μετέτρεψε και προσανατόλισε τα ανθρώπινα κίνητρα και των ανθρώπινων πόθων για ελευθερία σταθερά και αμετάκλητα προς τη σφαίρα της κατανάλωσης. Αυτό καθόρισε σε μεγάλο βαθμό την ύστερη ιστορία της νεωτερικής κοινωνίας καθώς αυτή πέρασε από την κοινωνία των παραγωγών προς την καταναλωτική κοινωνία. *Καταναλώνω σημαίνει καταστρέφω.* Τα πράγματα ή τα φθείρουμε από τη φύση είτε απογυμνώνονται από τα θέλγητρά τους. Συνεπώς δεν ελκύουν, δεν διεγείρουν την επιθυμία και χάνουν την ικανότητά τους να ικανοποιούν τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας. Στην κοινωνία των παραγωγών ήταν ότι τα μέλη της συνέπρατταν σε αυτήν πρωτίστως ως παραγωγοί. Ο τρόπος με τον οποίο εκείνη έπλαθε τα μέλη της καθοριζόταν από την ανάγκη να εκπληρωθεί ο ρόλος του παραγωγού. Αντίθετα ο τρόπος που η παρούσα κοινωνία πλάθει τα μέλη της καθορίζεται κατά κύριο λόγο από την ανάγκη να διαδραματίσουν αυτά το ρόλο του καταναλωτή.

Η ηθική της εργασίας έφτασε πολύ πέρα από τις αίθουσες των εργοστασίων και τους τοίχους των φτωχοκομείων. Οι κανόνες της διέπνεαν το όραμα μιας δίκαιης και ορθής κοινωνίας που έμελε να ικανοποιηθεί. Το όραμα της τελικής κατάστασης που επρόκειτο να επιτευχθεί ήταν αυτή της πλήρους απασχόλησης, μιας κοινωνίας που αποτελούνταν αποκλειστικά από εργαζομένους ανθρώπους. Η πλήρης απασχόληση κατείχε την κάπως διφορούμενη θέση να συνιστά ταυτόχρονα δικαίωμα και καθήκον. Όπως όμως συμβαίνει με όλους τους κανόνες, και οι δύο πλευρές έπρεπε να είναι παρούσες για να διασφαλιστεί η γενική ισχύ της αρχής. Ο καθορισμός του κανόνα ορίζει επίσης το αντικανονικό. Η επίμονη παρουσία των φτωχών έτεινε να εξηγείται είτε με την έλλειψη θέσεων εργασίας είτε εναλλακτικά με την έλλειψη

επιθυμίας για εργασία.

Υπάρχει μία φαινομενικά άπειρη ποσότητα ελεύθερου χρόνου συνοδευόμενο από την αδυναμία να το χρησιμοποιήσεις. Μεγάλο μέρος της, μέρα με τη μέρα, ύπαρξης είναι αδόμητο, αλλά οι άνεργοι δεν έχουν τα μέσα για να δομήσουν την ύπαρξή τους με έναν τρόπο που να τους προσδίδει νόημα, ικανοποίηση και αξία. *Σίγουρα η πιο δημοφιλής λέξη που χρησιμοποίησαν για να περιγράψουν την εμπειρία της ανεργίας είναι το «βαρετό»,* είναι η ανία και τα προβλήματα με το χρόνο. Να μην έχεις κάτι να κάνεις.

Το να προκαλέσεις τη μοίρα σου μέσω της αμφισβήτησης των δυνάμεων του νόμου και της τάξης λειτουργεί για τους φτωχούς όπως και για τους πλούσιους. Οι καλοπροαίρετες περιπέτειες εναντίον της ανίας, στις οποίες η ποσότητα της επιθυμίας και των επιτρεπόμενων κινδύνων είναι προσεκτικά εξισορροπημένα. Όσο φτωχότεροι γίνονται οι φτωχοί τόσο υψηλότερα ανεβαίνει το επίπεδο και τόσο πιο εκκεντρικοί γίνονται οι τρόποι ζωής που εκτίθενται μπροστά στα μάτια τους, για να τους λατρεύουν και να επιθυμούν να τους μιμηθούν. Κι έτσι η υποκειμενική αίσθηση ανεπάρκειας με όλο τον πόνο, το στίγμα και την ταπείνωση που τη συνοδεύουν, χειροτερεύει από δύο πιεστικούς παράγοντες, α) την υποβάθμιση του επιπέδου διαβίωσης και β) την αύξηση της έντασης του αισθήματος της σχετικής αποστέρησης.

Σε όλα αυτά ήταν αναγκαίο το κράτος πρόνοιας ώστε η εξουσία να υπεραμυνθεί της ηθικής της εργασίας. Το κράτος πρόνοιας αναδύθηκε στο σημείο συνάντησης μεταξύ α)των πιέσεων μίας παραπαίουσας καπιταλιστικής οικονομίας, η οποία ήταν ανίκανη να αναδημιουργήσει, από μόνη της και χωρίς πολιτική βοήθεια, τις συνθήκες για την ίδια την επιβίωσή της, β) της έντονης επιθυμίας να προστατευτεί και να επιβεβαιωθεί η αρχή της κοινωνικής ανισότητας μέσω του μετριασμού των περισσότερων εξοργιστικών και λιγότερων ανεκτών εκδηλώσεών της και τέλος γ) από την επιθυμία να προωθηθεί η αποδοχή της ανισότητας με το να περιθωριοποιηθούν εκείνοι που α-

ποτύγχαναν να συμμετάσχουν στην αναπαραγωγή της.

Οι προσπάθειες να σωθεί αυτός ο κόσμος από τις χειρότερες τις συνέπειες της ίδιας του της ωμότητας μπορούν να έχουν μόνο στιγμιαία αποτελέσματα και μακροπρόθεσμα είναι καταδικασμένα στην αποτυχία. Σήμερα η ηθική της εργασίας συμβάλει αποφασιστικά στη δυσφήμιση της ιδέας, της εξάρτησης. Όλο και περισσότερο η εξάρτηση γίνεται κακόφημη λέξη. Το κράτος πρόνοιας κατηγορείται ότι καλλιεργεί την εξάρτηση, ότι την ανυψώνει στο επίπεδο μιας κουλτούρας που αυτόδιαιωνίζεται και αυτό συνιστά κεφαλαιώδες επιχείρημα για την αποδιάρθρωσή του.

Οι άνθρωποι είναι δημιουργικά όντα και είναι υποτιμητικό να υποθέτεις ότι μια χρηματική ετικέτα (μισθός) είναι αυτό που διαχωρίζει την εργασία από τη μη εργασία, την προσπάθεια από το τεμπέλιασμα. Ακρωτηριάζει την ανθρώπινη φύση η πρόταση ότι χωρίς αυτήν την χρηματική ετικέτα οι άνθρωποι θα προτιμούσαν να παραμείνουν οκνηροί και να αφήσουν τις δεξιότητες και τη φαντασία τους να σαπίσουν και να σκουριάσουν. Η ηθική της δεξιοτεχνίας θα αποκαθιστούσε σε αυτό το ανθρώπινο ένστικτο την αξιοπρέπεια του και την κοινωνικά αναγνωρισμένη σημασία του, την οποία η ηθική της εργασίας, όπως διαμορφώθηκε και οριοθετήθηκε στη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία, αρνείται.

Όλες οι πηγές είναι από το βιβλίο : «Η Εργασία, ο καταναλωτισμός και οι νεόπτωχοι» του Ζίγκμουντ Μπάουμαν, από τις εκδόσεις «Μεταίχμειο»

Joan Miró

ΜΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΒΑΘΥΤΕΡΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΥΡΙΑΣ

Γράφει ο Σκληροπυρηνικός-φυσικός

Οι πολιτικές εξελίξεις των τελευταίων ημερών δείχνουν το βάθος της πολιτικής κρίσης μέσα στη συνθήκη της οικονομικής κρίσης και της Μνημονιακής επιτροπείας, στην ένταση της κοινωνικής κρίσης, στις ραγδαίες ανακατατάξεις στις πολιτικές εξελίξεις. Φέρνουν στο προσκήνιο την αστάθεια του κυβερνητικού κέντρου αλλά και **το ανοιχτό ενδεχόμενο να μπορέσει ο λαϊκός παράγοντας να παρέμβει καταλυτικά.**

Σε αυτό συντελεί η τρομακτική πίεση από τη μεριά της Τρόικας για τη λήψη ακραία επιθετικών μέτρων, όπως αυτά που υπερψηφίστηκαν την περασμένη Κυριακή στη Βουλή (Μνημόνιο ΙΙΙ). Είναι σαφές ότι στην ΕΕ έχει πρυτανεύσει η ακόλουθη λογική: την ώρα που κυβερνήσεις και χρηματοπιστωτικά ιδρύματα είναι περισσότερο έτοιμα παρά ποτέ να αντέξουν το κόστος μιας ελληνικής αποπομπής από την Ευρωζώνη, προσπαθούν να αποφύγουν κάτι τέτοιο σπρώχνοντας την ελληνική κοινωνία στα όρια της αντοχής της. Όχι προφανώς με την ελπίδα ότι θα μειωθεί το ελληνικό χρέος, αλλά με την ελπίδα ότι η κλίμακα των αναδιαρθρώσεων και των περικοπών θα είναι τέτοια που θα μπορούν οι αγορές να σταματήσουν να αντιμετωπίζουν το ελληνικό χρέος ως απλή επισφάλεια (ή του-

λάχιστον ότι θα υπάρχει μικρότερη ανάγκη καταφυγής στο μηχανισμό στήριξης. Επιπλέον, βγαίνει στο προσκήνιο ο βολονταρισμός του ευρωπαϊκού κέντρου**, και η αντίληψη ότι μπορεί να υπάρξει βίαιη αναμόρφωση και μοντελοποίηση μιας ολόκληρης κοινωνίας σε ακόμη πιο νεοφιλελεύθερες κατευθύνσεις**, αλλά και η πεποίθηση ότι στο τέλος η βίαιη συμπίεση προς τα κάτω θα οδηγήσει σε κάποιου τύπου ανάκαμψη. Προφανώς και υπάρχουν πλευρές της συγκυρίας που και οι ίδιοι αναγκάζονται να παραδεχτούν ότι δείχνουν το αδύνατο μιας τέτοιας κίνησης, όπως είναι η εκ των υστέρων παραδοχή του ρόλου των πολλαπλασιαστών της ύφεσης, αλλά σε αυτή τη φάση προκρίνουν την επιθετική κίνηση, τη φυγή προς τα εμπρός. Εκτιμούν ένα καίριο τμήμα των "μεταρρυθμίσεων", η εκποίηση της δημόσιας περιουσίας, αντικειμενικά γεννά επενδυτικής δυνατότητες. Άλλωστε, η πίεση προς τα εκεί δεν είναι μόνο από την Τρόικα: **είναι σαφές ότι σημαντικό τμήμα του ελληνικού κεφαλαίου** θεωρεί ότι μπορεί να αντέξει το κόστος της ύφεσης και να εκμεταλλευτεί την αλλαγή του συσχετισμού δύναμης που φέρνουν αυτά τα σαρωτικά μέτρα.

Σε αυτή τη βάση η ΝΔ προσπάθησε το προηγούμενο διάστημα να παρουσιάσει ένα είδος εναλλακτικής αφήγησης. Σύμφωνα με αυτή, από τη στιγμή που θα περάσουν τα μέτρα –όπως και έγινε- και εξασφαλιστεί η επιμήκυνση της αποπληρωμής του χρέους, γίνει μια δεύτερη αναδιάρθρωση του χρέους και εξασφαλιστεί η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών μέσω των επόμενων δόσεων, τότε δεν διακυβεύεται η παραμονή στο ευρώ, εξασφαλίζεται, μέσω των αποκρατικοποιήσεων και της εκποίησης δημόσιας περιουσίας, μια πρώτη εισροή κεφαλαίων, οι τράπεζες έστω και σταδιακά ξαναρίχνουν χρήμα στην αγορά, και ο συνδυασμός ανάμεσα στο ξεμπλοκάρισμα των δημόσιων έργων και το φτηνό κόστος εργασίας, θα εξασφαλίσει μια δειλή ανάκαμψη.

Σε αυτό το σχέδιο συναινούν οι ηγεμονικές μερίδες του κεφαλαίου, ιδίως εάν εξασφαλιστούν ορισμένοι όροι όπως είναι η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών να μην οδηγήσει τελικά σε « αφελληνισμό» τους (κίνδυνο που ενυπάρχει στο σενάριο της απευθείας ανακεφαλαιοποίησης από τοι Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης) και να πάρουν ελληνικές επιχειρήσεις μερίδιο από τα δημόσια έργα.

Αυτό αποτελεί αυτή τη στιγμή και το μόνο «καλό σενάριο» της συγκυβέρνησης Σαμαρά.

Όμως αυτό το σχέδιο προσκρούει σε κρίσιμες αντιφάσεις. Καταρχάς, προϋποθέτει ένα συνδυασμό κινήσεων της Τρόικας και των πιστωτών που δεν είναι καθόλου δεδομένο ότι θα γίνει, με δεδομένες και τις εσωτερικές αντιθέσεις ανάμεσα στην ΕΕ (δηλ. τη Γερμανία) και το ΔΝΤ. Για παράδειγμα επιμήκυνση χωρίς νέα βοήθεια ή νέα αναδιάρθρωση του χρέους θα έχει μικρό αποτέλεσμα. Έπειτα, υπάρχει η συνολική ευρωπαϊκή διάσταση. Εάν η ύφεση βαθύνει, όπως δείχνουν τα πράγματα, συνολικά στην Ευρώπη, ληφθούν μέτρα ακόμη μεγαλύτερης λιτότητας και αλλού, ενεργοποιηθούν μηχανισμοί στήριξης και για πολύ μεγαλύτερες οικονομίες, τότε τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο δύσκολα. Δεν είναι τυχαίο ότι στο πλαίσιο και των ενδοϊμπεριαλιστικων αντιθέσεων, **το ίδιο το ΔΝΤ βγαίνει και τονίζει τη σύνδεση ανάμεσα σε λιτότητα και ύφεση.** Αλλά και στο εσωτερικό, το «καλό σενάριο» στο οποίο ποντάρει η κυβέρνηση Σαμα-

ρά, προϋποθέτει την αντοχή μιας κοινωνίας που έχει περάσει προ πολλού το όριο αντοχής και συνθήκες πολιτικής σταθερότητας που κάθε άλλο παρά υπάρχουν. **Το γεγονός ότι ακόμη και στους δικούς τους υπολογισμούς θα υπάρξει σε πρώτη φάση (π.χ. όλο το 2013 και πιθανώς και το 2014) παράταση της ύφεσης, άρα τρομαχτική ανεργία, κλείσιμο επιχειρήσεων, ανθρωπιστική κρίση, ιδίως εάν περάσουν τα τωρινά μέτρα, δείχνει ότι η συνθήκη της σταθερότητας κάθε άλλο παρά δεδομένη είναι.** Επιπλέον, το κοινωνικό τοπίο, η πιθανότητα εκρήξεων, ενίοτε και ανεξέλεγκτων, η συνεχιζόμενη, ακόμη και δημοσκοπικά, αποσάθρωση των μεταπολιτευτικών πολιτικών εκπροσωπήσεων, κάνει όλο και πιο ασταθή αυτή την κίνηση.

Επομένως, κάθε άλλο παρά «απρόβλεπτη» μπορεί να χαρακτηριστεί η κίνηση των ευρωπαίων για καθυστέρηση της δόσης, κίνηση η οποία εκθέτει τους εγχώριους κολαούζους της ΕΕ και τους αναδεικνύει στις πλέον θλιβερές μορφές ακόμα και για τα δικά τους –αστικά- πρότυπα.

Αυτό μπορεί να εξηγήσει και τις εντάσεις μέσα στο κυβερνητικό σχήμα και το πρωτοφανές στα μεταπολιτευτικά χρονικά γεγονός, να καταψηφιστούν άρθρα από τον κορμό ενός νομοσχεδίου ή να υπάρχουν τόσες πολλές διαρροές στην ψήφιση του Μνημονίου. Η ΝΔ μπορεί να φαίνεται σταθερή, όμως στο εσωτερικό της οι συγκρούσεις οξύνονται. Το ΠΑΣΟΚ καταρρέει και ήδη επιχειρείται μια μεγάλη κίνηση εξόδου από πολλά «ιστορικά» στελέχη, με άλλους να θέλουν να αποτινάξουν από πάνω τους τη «ρετσινιά» της πολιτικής των Μνημονίων και άλλους να επιχειρούν να συγκροτήσουν έναν πόλο ανασύνθεσης της φιλοευρωπαϊκής και φιλοτροϊκανής προσέγγισης. Η ΔΗΜΑΡ προσπαθεί ανεπιτυχώς να κρατήσει αποστάσεις από την πολιτική της λιτότητας αλλά συνάμα να συνεχίσει να αποτελεί τη «χρυσή εφεδρεία» και για μελλοντικές κυβερνήσεις. Όλα αυτά συμπυκνώνουν και αποτυπώνουν όχι μόνο τακτικούς πολιτικούς υπολογισμούς, αλλά και μια πρωτοφανή κρίση νομιμοποίησης που έχουν αυτές οι πολιτικές και τα στοιχεία κρίσης ηγεμονίας που αναδύονται.

Σε αυτό το φόντο, και επειδή το πραγματικό κόμμα της αστικής τάξης είναι πάντα το κράτος, στο σύνολό του, και όχι τα πολιτικά κόμματα μεμονωμένα, έχει τεράστιο ενδιαφέρον η διαφαινόμενη **αυταρχική σκλήρυνση και η ταχύτατη μετάβαση σε μια σύγχρονη εκδοχή κράτους έκτακτης ανάγκης.**

Αυτό έχει ήδη δρομολογηθεί με τη σαρωτική νομοθετική αναίρεση όλων σχεδόν των κοινωνικών κατακτήσεων, μέσα από αλλεπάλληλα νομοθετικά πραξικοπήματα, με τη λογική της οικονομικής επιτροπείας, αλλά τώρα και με την προσπάθεια πραγματικής περιστολής των δημο-

κρατικών ελευθεριών. Ο συνδυασμός ανάμεσα στην αυταρχική στροφή – και με όρους αυτόνομων κέντρων στο πλαίσιο μιας ιδιότυπης κρίσης του κράτους – των κατασταλτικών και δικαστικών μηχανισμών, στην άνοδο της φασιστικής Χρυσής Αυγής ως πολιτικής συμπύκνωσης και μιας τέτοιας αυταρχικής σκλήρυνσης, και η συνειδητή πολιτική επένδυση του ΠΑΣΟΚ αρχικά και κυρίως της ΝΔ τώρα σε μια «σιδερόφραχτη» δημοκρατία, με επιστροφή σε πρακτικές λογοκρισίας, απαγόρευσης μορφών μαζικής διαμαρτυρίας, ποινικοποίησης συλλογικών πρακτικών, νέων «ιδιώνυμων» για τους διαδηλωτές συγκλίνουν στην ίδια κατεύθυνση. Άλλωστε, **το κυβερνητικό κέντρο γύρω από το Σαμαρά δείχνει ότι έχει προεξοφλήσει ότι άλλος δρόμος για να αντέξει η διαδικασία μέχρι να φανεί ότι βγαίνει το «καλό σενάριο» δεν υπάρχει.** Μόνο που όταν αυτονομούνται κέντρα και υπάρχει ανερχόμενο πολιτικό ρεύμα καταλύτης (που λειτουργεί και ως βασική αναφορά αυτών των μηχανισμών) για την ανασύνθεση της «σύνολης δεξιάς», η αυταρχική θωράκιση δεν είναι βέβαιο ότι θα περιοριστεί στα όρια που οραματίζεται ο κάθε Δένδιας, ιδίως από τη στιγμή που **και η ΕΕ έχει δείξει ότι μπορεί να συνυπάρχει με ακραία συντηρητικές και αυταρχικές πολιτικές πρακτικές στο εσωτερικό της…**

Ξέρω πως έχω κουράσει, όμως μια ανάλυση της συγκυρίας νομίζω ότι είναι απαραίτητη για να μπορέσουμε να ψηλαφίσουμε τον τρόπο που πρέπει να κινηθεί το επόμενο διάστημα η Αριστερά και το λαϊκό κίνημα.

Και μιας και ανέφερα την Αριστερά, να σημειώσω σε αυτό το σημείο το εξής: το παραπάνω πολιτικό τοπίο, όπως περιγράφτηκε, **δεν συνεπάγεται και την αυτόματη πορεία προς την εξουσία ως «ώριμο φρούτο» για την Αριστερά.** Το ότι η Χρυσή Αυγή κατορθώνει και εγκλωβίζει μεγάλο μέρος λαϊκών και μικροαστικών στρωμάτων, αποτελεί σημείο πολύ ανησυχητικό την Αριστερά. Στην πραγματικότητα σήμερα η άνοδος της Χρυσής Αυγής αποκόπτει την Αριστερά από το νέο κύμα αποδέσμευσης πολιτικών εκπροσωπήσεων από τα μνημονιακά κόμματα, λειτουργεί ως ανάχωμα στην οικοδόμηση ενός πλατιού «ιστορικού μπλοκ» που να αναδιατάσσει πλήρως τις κοινωνικές και πολιτικές εκπροσωπήσεις. Επίσης, αποτελεί «επιτυχία» για τη φασιστική Χρυσή Αυγή το ότι κατορθώνει και σφραγίζει πλευρές της ατζέντας στη δημόσια συζήτηση, συγκροτώντας τη δικής της αντιδραστική « αντι - ηγεμονία» και μετατοπίζοντας πλευρές των κοινωνικών και πολιτικών αντανακλαστικών και αναγνωρίσεων σε περισσότερο συντηρητικές κατευθύνσεις. Αντίθετα, η Αριστερά –και κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ- μπορεί να κερδίζει δη-

μοσκοπικά, στο πλαίσιο μιας ψήφου εναλλαγής, αλλά αδυνατεί να σφραγίσει με τον ίδιο τρόπο την ατζέντα. Και πώς να το κάνει άλλωστε, όταν παραμένει απροετοίμαστη για το ενδεχόμενο της ρήξης με το ευρώ, όταν ελπίζει στην αναδιαπραγμάτευση, όταν κινείται με την πεποίθηση ότι για κάποιο λόγο οι Ευρωπαίοι θα συναινέσουν στην αποφασιστικότητα μιας αριστερής κυβέρνησης (την ώρα που πιέζουν αλύπητα και δεν δίνουν κανένα περιθώριο ελιγμού σε μια πολύ πιο φιλική προς αυτούς κυβέρνηση).

Σε ποιο βαθμό αυτή η Αριστερά έχει βγει να πει ότι υπάρχει άλλος δρόμος, για την ανοικοδόμηση μιας κοινωνίας, αναγκαστικά σε ρήξη με το ευρώ και το χρέος; Σε ποιο βαθμό έχει οικοδομήσει τόσο στο κίνημα όσο και στην αλληλεγγύη εκείνη την αυτοπεποίθηση ότι μπορεί αυτός ο λαός να κερδίσει στηριζόμενος στις δικές του δυνάμεις; Σε ποιο βαθμό έχει δείξει ότι είναι κάτι ριζικά διαφορετικά άλλο από την αριστερή εκδοχή του υπάρχοντος; Σε τελική ανάλυση, σε ποιο βαθμό έχει δείξει ότι μπορεί να αντέξει τον ιδιότυπο εμφύλιο πόλεμο που είναι μπροστά μας;

Όμως, θα ήταν λάθος να πούμε ότι όλα είναι προδιαγεγραμμένα και αυτό που θα ζήσουμε θα είναι ένα ιντερλούδιο μιας αμήχανης Αριστεράς μέχρις ότου επιστρέψει στην εξουσία η ανασύνθεση της Δεξιάς, ως υβρίδιο Βορίδη και Μιχαλολιάκου. **Άλλωστε, δεν φτάσαμε ως εδώ μόνο με τις πρωτοβουλίες των ηγεσιών της Αριστεράς και ιδίως του ΣΥΡΙΖΑ.** Το πολιτικό και κοινωνικό τοπίο σφραγίστηκε και από μεγάλες δυναμικές: τεράστιοι αγώνες που σφυρηλάτησαν αυτοπεποίθηση και αποφασιστικότητα και έφτιαξαν νέες συλλογικότητας, πειράματα αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης, μια δημόσια σφαίρα όπου κυκλοφόρησαν και είχαν απήχηση αυθεντικές εναλλακτικές προτάσεις με αφετηρία τη ρήξη με το ευρώ. **Μια κρίσιμη πολιτική, κινηματική, θεωρητική, προγραμματική μαγιά.**

Αυτήν ακριβώς τη μαγιά πρέπει να αξιοποιήσουμε, αν θέλουμε πραγματικά να απαλλαγούμε από τις βάρβαρες πολιτικές λιτότητας, από τη μνημονιακή επιτροπεία, από τις θυσίες ενός ολόκληρου λαού για μια χούφτα συμφερόντων του Κεφαλαίου, από την ιμπεριαλιστική ΕΕ ,το χρέος και την ανέχεια που αυτή φέρνει.

Αυτή τη στιγμή που κλυδωνίζονται όσο ποτέ από τις ίδιες τους τις αντιθέσεις κι αντιφάσεις, ο λαός επιβάλλεται να προκαλέσει τον κοινωνικό σεισμό που θα τους ρίξει στα τάρταρα μια και καλή. Η ευκαιρία για τον λαϊκό παράγοντα να επέμβει καταλυτικά στη διαμόρφωση της ιστορίας αυτού του τόπου, είναι σήμερα μεγαλύτερη από ποτέ. Χωρίς αυταπάτες ανάθεσης και δίχως τάσεις αναχωρητισμού, καθένας και καθεμιά από μας να βρεθούμε στο δρόμο, να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, να ενώσουμε φωνές γροθιές κι ελπίδες και να έρθουμε πιο κοντά στην κοινωνική χειραφέτηση.

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΓΙΝΕ-ΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Η μεγάλη πρεμιέρα της εβδομάδας που αναμενόταν με λαχτάρα από όλη τη χώρα, έγινε την Τετάρτη και στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία! Η 3η ταινία της σειράς ''ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ'' έκανε τον κόσμο να γεμίσει τους δρόμους μπροστά από το μεγάλο θέατρο του παραλόγου.. Παραγωγός: καπιταλισμός. Σκηνοθεσία: ΔΝΤ,ΕΕ . Πρωταγωνιστικό ρόλο: Αντώνιος Σαμαράς.

Του Plitsman

Μνημόνιο νούμερο 3 λοιπόν. Εντάξει βρε παιδάκι μου το καταλάβαμε. Αλλά καθόλου φαντασία; Έτσι ξερά; Μνημόνιο 3. Μιας και πρόκειται για τσόντα βάλε κάποιο τίτλο πιο πιασάρικο βρε αδερφέ. Ας πούμε κάτι σαν και αυτό: ΜΝΗΜΟΝΙΟ 3 ! ΤΟ ΨΗΦΗΣΑ ΚΑΙ ΘΑ ΣΕ Γ@ΜΗΣ@..

Εντάξει δεν νομίζω ότι κάποιος από όλους εμάς πίστευε ότι δεν θα ψηφίσουν τα λαμόγια. Το μεγάλο ζητούμενο δεν ήταν τι θα έκαναν αυτοί, αλλά πως θα απαντούσαμε εμείς. Αν και ο καιρός ήταν παρακρατικός και η βροχή δεν σταμάτησε ούτε δευτερόλεπτο, αρκετοί χιλιάδες ήρωες βρέθηκαν έξω από τη βουλή και τα έβαλαν για άλλη μια φορά με μπάτσους, φράχτες, αύρες και σαύρες.

Βέβαια, άξιο αναφοράς δεν είναι οι ήρωες της βροχής αλλά οι καναπεδάτοι τηλεορασάκηδες που κέρδισαν για άλλη μια φορά.. Ο καιρός της γκρίνιας και της μουρμούρας έχει περάσει εδώ και καιρό. Η απάντηση δίνεται μόνο στο δρόμο. Το ξαναλέω πάλι, με την γκρίνια, την μουρμούρα και μια φορά στο τόσο να πηγαίνω να ψηφίζω δεν αλλάζουν τα πράγματα. Όσες φορές το πω το ίδιο πράγμα θα πάρω ως απάντηση, "και τι να κάνω δηλαδή;''. Τώρα να σου πω τα κλασικά, ποιητικά και ηρωικά; ''χαμένος είναι ο αγώνας που δεν δόθηκε;''. Όχι, δεν θα το κάνω. Απλά θα σε ρωτήσω: ''είσαι βλάκας; η μου το παίζεις βλάκας;'' Δεν πρόκειται να σου απαντήσω γιατί θα μου σπάσεις τα νεύρα με τα περίεργα κολλήματα που έχεις και μάλλον θα καταλήξουμε να σου σπάσω το κεφάλι.

Δηλαδή αυτή η κατάσταση δεν σε εξοργίζει; Δεν έχεις καθόλου φιλότιμο να πεις φτάνει πια;

Κάθεσαι στο καναπέ μπροστά από το χαζοκούτι και βλέπεις 300 άθλιους να συζητάνε και να κρίνουν για το μέλλον σου, και χιλιάδες κόσμος να φωνάζει και να κοπανιέται με μπάτσους μπροστά από τη βουλή. Πραγματικά δηλαδή, τι σκατά σκέφτεσαι εκείνη την ώρα; Δεν τρελαίνεσαι από αγανάκτηση; Δεν θες να σηκωθείς και να τα γκρεμίσεις όλα; Ή μήπως είσαι από τους τύπους που λένε: ''θα δεις στην επόμενη, μαύρο σε όλους. θα το ρίξω σε ένα μικρό και τέλος. Δεν ασχολούμαι ξανά.'' Συγχαρητήρια ρε μάγκα τους πέθανες..

Το 1ο,το 2ο και το 3ο ήρθαν, ψηφίστηκαν, πέρασαν.. Αν δεν ξυπνήσεις θα έρθει και 4ο και 5ο.. Δεν πρόκειται να σε λυπηθεί κανείς..

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΥΣ.

ΓΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

TIERRA Y LIBERTAD / LAND AND FREEDOM

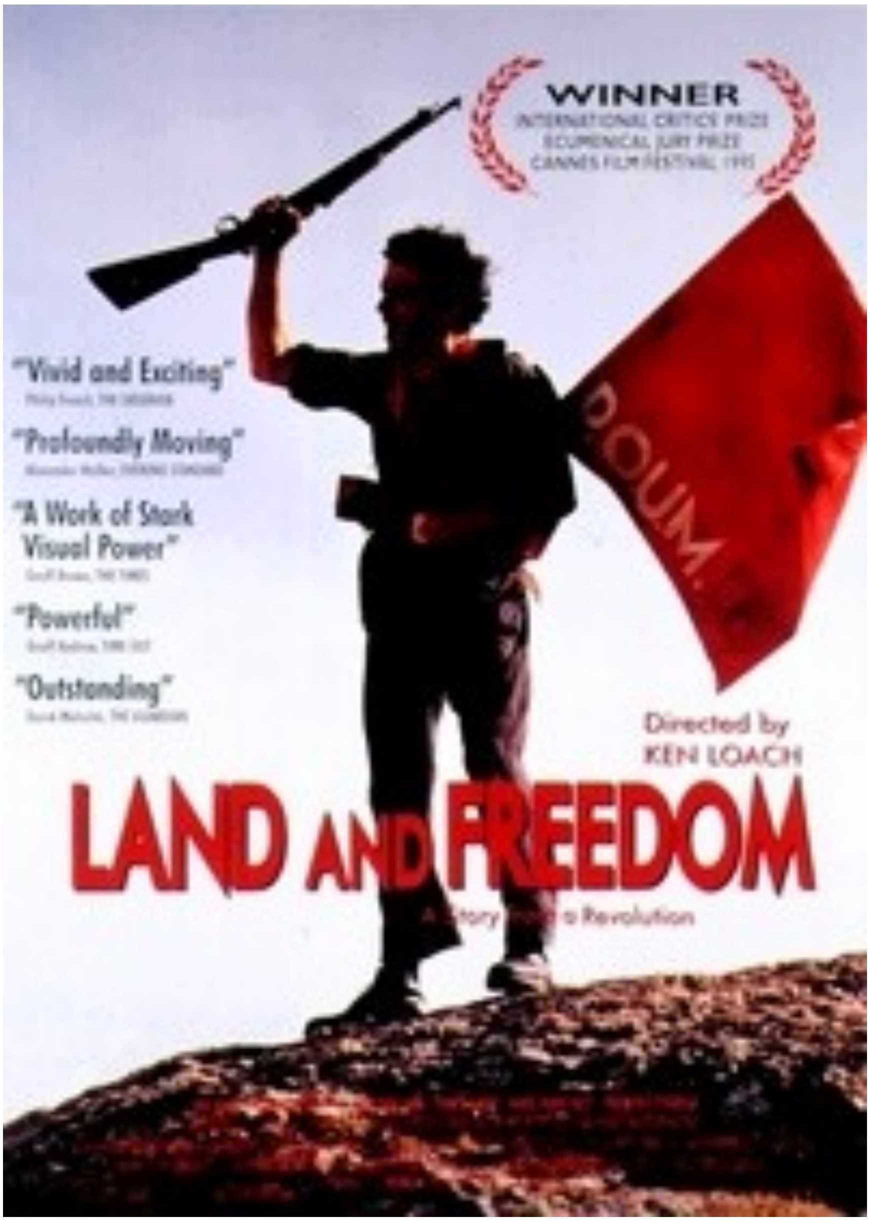
Πολεμική , Έγχρ., Διάρκεια: 109' Παραγωγή: Βρετανία - Ισπανία - Γερμανία - Ιταλία Σκηνοθεσία: Κεν Λόουτς Πρωταγωνιστούν: Ιαν Χαρτ, Ροζάνα Παστόρ, Ζορντί Ντοντέ, Μαρκ Μαρτίνεζ

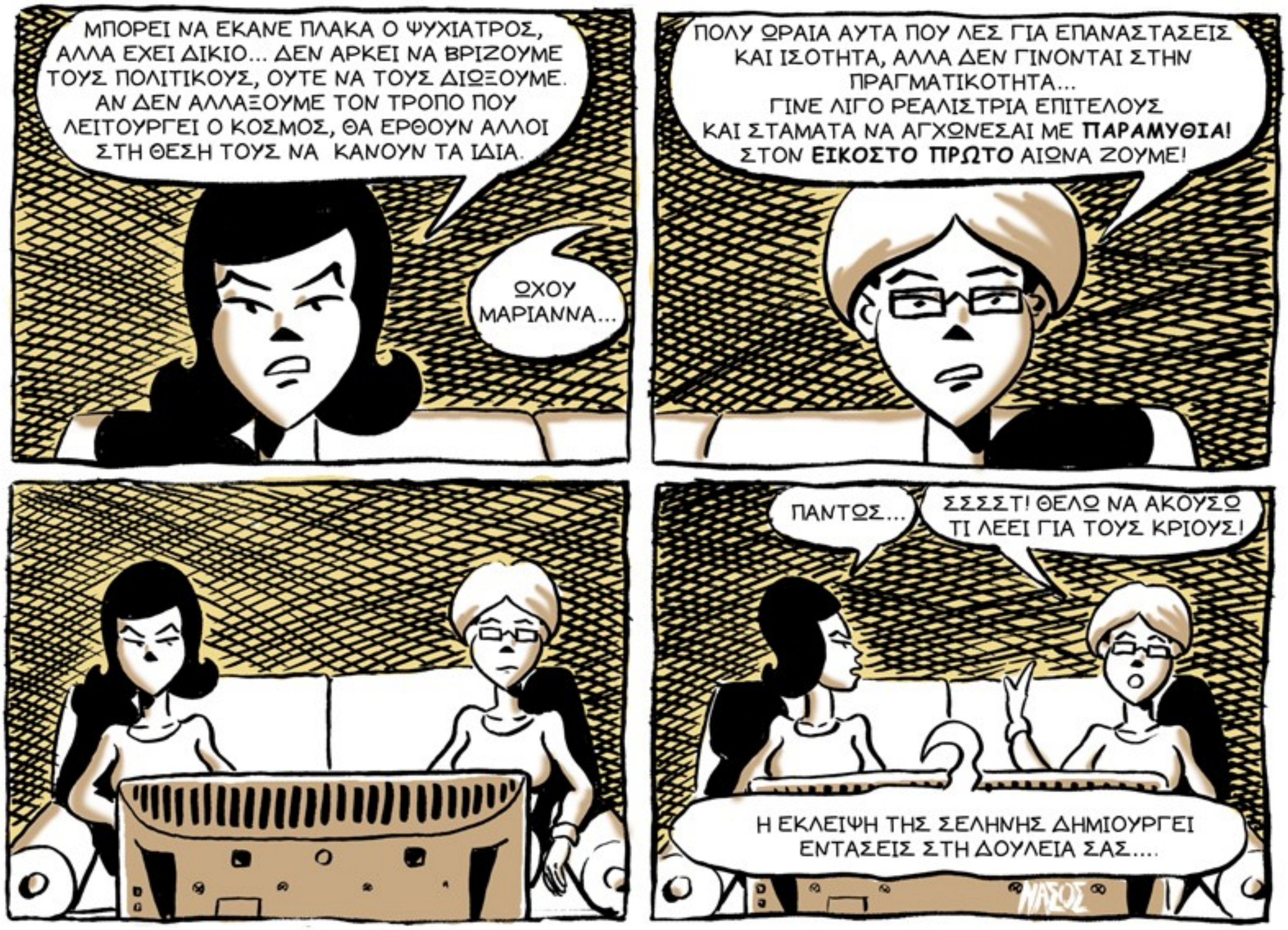
Περίληψη

Ο Βρετανός σκηνοθέτης Κεν Λόουτς είναι γνωστός στο ελληνικό κοινό για τις κοινωνικές του ταινίες που εντάσσονται στο ρεύμα του βρετανικού κοινωνικού ρεαλισμού. Η συγκεκριμένη κέρδισε το βραβείο Κριτικών FIPRESCI και το βραβείο της Επιτροπής του Φεστιβάλ Καννών. Στην πρώτη προβολή της στην Ισπανία παρέμεινε στη λίστα του box office για πολλές εβδομάδες προκαλώντας θυελλώδεις συζητήσεις και κριτικές.

Υπόθεση

Ανοιξη του 1936. Ενας νεαρός Αγγλος κομμουνιστής αφήνει το Λίβερπουλ για να καταταγεί στις Διεθνείς Ταξιαρχίες του δημοκρατικού στρατού στο μέτωπο της Αραγονίας και βιώνει τις ιδεολογικές διαφορές μεταξύ των αναρχικών του POUM και των δημοκρατικών των Διεθνών Ταξιαρχιών.

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΚΑΝΕ ΠΛΑΚΑ Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ, ΑΛΛΑ ΕΧΕΙ ΔΙΚΙΟ... ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΒΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ, ΟΥΤΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΩΞΟΥΜΕ. ΑΝ ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ, ΘΑ ΕΡΘΟΥΝ ΑΛΛΟΙ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΙΔΙΑ.
ΩΧΟΥ ΜΑΡΙΑΝΝΑ...
ΠΟΛΥ ΩΡΑΙΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΛΕΣ ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΙΣΟΤΗΤΑ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ... ΓΙΝΕ ΛΙΓΟ ΡΕΑΛΙΣΤΡΙΑ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΑΓΧΩΝΕΣΑΙ ΜΕ **ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ!** ΣΤΟΝ **ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ** ΑΙΩΝΑ ΖΟΥΜΕ!
ΠΑΝΤΩΣ...
ΣΣΣΣΤ! ΘΕΛΩ ΝΑ ΑΚΟΥΣΩ ΤΙ ΛΕΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΡΙΟΥΣ!
Η ΕΚΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΕΝΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΑΣ....
ΝΑΣΟΣ

ΜΑΡΙΑΝΝΑ
Η ΒΡΩ ΣΤΟΜΗ
ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΑ
ΣΥΝΕΧΩΣ ΤΣΑΝΤΙΣΜΕΝΟΙ . . .
. . . ΚΑΙ ΕΧΟΥΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΟΥ

Κάθε Κυριακή στα…
Ιντερνετικά περίπτερα…

BABUSHKA

